

MÜFTÜOĞLU MUSTAFA TATLISU

MİLLİYETÇİLİĞİMİZİN

...SİYASİLERİ...

2003

SA

7076

ve KURTULUŞ

YOLUMUZ.

1970 - İstanbul

**Milliyetçiliğimizin
Meseleleri
ve
Kurtuluş Yolumuz**

**Müftüoğlu
MUSTAFA TATLISU**

İstanbul

1970

Milliyetçilik
Mesajları
ve
Kurtuluş Yolları

03 SA 7076

Bu kitap 1970 yılı Mayıs ayında İstanbul'da
ESKİN Matbaasında 5000 nüsha olarak
dizilmiş ve basılmıştır.

T A K D İ M

Elinize aldığımız bu küçük eserin müellifi Mustafa Müftüoğlu'nu 26 yıl önce kurmuş olduğu MÜFTÜOĞLU YAYINEVİ'nin çıkardığı «Milliyetçilik Yolunda» adlı bir eser sayesinde tanımıştım.

Müftüoğlu 1947 den sonra da sağ kafalarda büyük yankılar yapan, en tanınmış mücadeleci kalemlerin bir araya geldiği «Kızılçelma» mecmuasını çıkarmağa başlamıştı.

Kendisini, bu mecmuada kader birliği yaptıktan ve aynı mecmua sayfalarında birlikte yazı yazmağa başladıktan sonra daha iyi tanımıştım. Korkusuz ve kültürlü bir gençti.

Yıllardan sonra, yâni şu ânda da okuyucularının karşısına işte bu küçük eserle çıkmış bulunuyor.

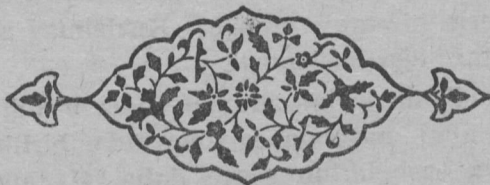
Ümit ederim ki, hacim itibariyle küçük olmasına rağmen hafızalarda büyük bir iz bırakacak olan bu eser, Türk Milliyetçiliğinin aslı ve köklü meselelerini büyük bir vukufle dile getirmektedir.

Bu kitabı okuduktan sonra siz de şu kanaata varacaksınız ki, büyük milletimizin kurtuluşu İslâma bağlı bir şuur ve mücadeleyi benimsemekle mümkün olacaktır.

Müftüoğlu'na bundan sonraki vereceği eserler için de Allahın yardımcı olmasını diler, başarılar temenni ederim.

İlhan Darendelioğlu

6 - 5 - 1970

«Muhtelif vilâyet ve kazalarda muhtelif milliyetçi teşekküllerce tertip olunan bu konferansın, Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği Eskişehir Şubesi adına 1. Mart. 1970 tarihinde ES - ES Salonunda verilen şekli aynen banda alınmak suretiyle şu küçük kitap meydana gelmiştir.»

Muhterem gönüldaşlarım,

Sizleri hürmet ve muhabbetle selâmlarım. Şu ulvî topluluğa vesile olan Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği Eskişehir Şubesindeki genç kardeşlerimi, bu hayırlı çalışmaları dolayısıyla tebrik eder ve böyle güzide bir topluluğa hitap edebilmek fırsat ve bahtiyarlığını bana kazandırmaları dolayısıyla kendilerine huzurlarınızda teşekkür ederim.

Konuşmamız (Milliyetçiliğimizin Meseleleri)ne dairdir. Milliyetçilik nedir? Gerçek milliyetçi kimdir? Gerçek bir milliyetçiye göre, meselelerimiz nelerdir? Bu bahisler üzerinde duracak ve bu bahislerle ilgili kendi görüş ve hâtıralarımızla, muhtelif fikir adamlarının görüşlerini bir araya toplamaya ve bir buket hâlinde, sizlere takdim etmeye çalışacağız.

Gayret bizden, tevfik Allah'tandır.

I

Efendim, (Millet) ve (Milliyet) mefhumları bugüne kadar muhtelif şahıslarca incelenmiş ve çeşitli târifleri yapılmışsa da; gerek bizde, gerekse Avrupa'da bu, her iki kelimenin mânaları üzerinde ittifak hâsıl olmamıştır.

Bu, millet ve milliyet meselelerini derin bir vukufu muhterem müdekkik merhum İsmail Hâmi Danişmend incelemiş ve bu mevzuda bir hayli da neşriyatta bulunmuştur. Bu zâtın yaptığı son tetkiklere göre: (Millet demek, herhangi bir esas etrafında toplanmış mütesanid bir insan kütlesi) demektir. Etrafında toplanılan bu esas, milletlerin teşekküllerinde âmil olan tarihî şartlara göre değişmekte, bazan Fransa'da ve Çin'de olduğu gibi (kültür), bazan Almanya'da olduğu gibi (ırk), bazan Arap memleketleriyle Romanya'da olduğu gibi (dil), bazan İsviçre'de olduğu gibi (vatan) ve bazan da Amerika'da olduğu gibi (tabiiyet) şeklinde görülebilmektedir. Şu hâlde, herhangi bir topluluğun bir millet sayılabilmesi için,

din birliği, dil birliği, ırk birliği, kültür birliği, vatan birliği gibi rabitaların hepsine lüzum yoktur. Bir topluluğun millet sayılabilmesi için, bunlardan herhangi birinin etrafında toplanmış olması kâfidir.

Bu hale göre, (milliyet) demek, işte bu milletten millete değişen birlik esasının idrakinden mütevellid Şuur demektir ki, bir misalle izahı gerekirse, meselâ, millet esasını vatan birliğine bağlayan İsviçre'nin muhtelif kantonlarında ayrı ayrı diller konuşulduğundan ve bundan dolayı bir değil, bir kaç resmî dil kabûl edildiğinden, İsviçre'de milliyet fikri, dil esasiyle izah edilemez.

Efendim, insanlarda milliyet hissi, milletlerin teşekkül devirlerine dayanacak kadar eskidir. Yeni olan Şey, bu tabi ve içtimaî benlik hissinin tah-teřŐuurdan, yâni Şuur altından, Şuura çıkması; başka bir ifade ile müphem, belirsiz bir hissın muayyen bir fikir Őeklini alarak kltrleşmesidir.

Bizde, İslâmiyetten evvelki devirlere kadar dayanan eski, köklü ve kuvvetli bir Şuur hâlindeki milliyet fikri, Avrupa'da ancak 19 cu asırda, yâni 100 sene evvel belirmeye başlamıştır. Büyük Fransız İhtilâlinin yurdunda dahi, milliyet mânasına gelen (Nasyonallite) kelimesinin Akademi Lgatine girmesi 1835 tarihine tesadüf eder. Keza, İngilizceki milliyet kelimesi karşılığı olan (Ney-

şinaliti) ve Almancadaki (Nasyonalitat) kelimeleri bugünkü mânaya ancak bir asır evvel kavuşabilmişlerdir.

Milliyet fikrinin Avrupa'da içtimai bir şuur hâlini alabilmesinin ancak yüz senelik bir maziye sahip olduğunu bu şekilde kısaca kaydederken, bizde bu fikrin ne kadar eski olduğuna dair tarihi bir vak'a nakledeceğiz. Bu vak'a Milâdın 6 ncı asrına, yâni 1400 sene evveline aittir ve Türk milliyetçilik tarihinin çok kıymetli sayfalarını işgal etmektedir. Malûm, Gök - Türk İmparatorluğu Milâdın 6 ncı asrının ortalarında teşekkül etmiş ve bu imparatorluğun sür'atle yayılıp, kuvvetlenmesi komşuları Çinlileri fazlasiyle ürkütmüştür. Göktürk'ler nezdine gidip - gelen Sefaret Hey'etinin başındaki diplomat, bu yayılıp, gelişen Türk devletinin inkırazı için İmparatoruna şunu tavsiye etmiştir: (Gök - Türk hanedanından her prensin maiyetinde büyük ordular vardır. Hepsinin ünvanı da Han'dır. Bunları kuvvetle yenmek güç, fakat birbirlerine düşürmek kolaydır.) Çinliler bu yolda yürümüşler ve İmparatorluğun başında bulunan iki kardeş arasındaki ihtilâfı körüklemişlerdir. Körüklenen bu ihtilâf sonunda büyük Gök - Türk İmparatorluğu otuz yıl gibi kısa bir zamanda Doğu Göktürk'ler, Batı Göktürk'ler şeklinde ikiye ayrılmıştır. Bir taraftan iki kardeş

arasındaki rekabet, diğ er taraftan Çinlilerin tah-
riki neticesi, bu iki devlet devamlı birbirleriyle
mücadele etmiş, bu mücadele neticesi, Doğu Gök-
türkler zayıflamış, Batı Göktürkler ise kuvvetlen-
mişlerdir. İşte bu sırada, zayıflayan Doğu Gök-
türklere Çinliler yardım elini uzatmışlar ve Çinli-
lerce milliyet fikri (kültür) esasına bağlı olduğu
için Doğu Göktürkleri Çinileştirmek suretiyle hi-
mayeye talip olmuşlardır. Buna göre, Türkler,
kendi kıyafetlerini, örf - âdet ve an'anelerini, ka-
nunlarını ve hattâ dillerini değiştirip, bunların
yerine Çin kıyafetini, Çin an'anesini, Çin kanun-
larını ve Çin dilini kabûl ettikleri, yâni milliyet-
lerinden vazgeçtikleri takdirde Çin İmparatoru
kendilerini himaye edecektir. Arkadaşlar, bu şart-
ları öğrenen Türk Hakanının Çin İmparatoruna
verdiği cevap, Türk Milliyetçilik Tarihinin muh-
teşem bir vesikasıdır. Bakınız ne diyor Türk Ha-
kanı, Çin İmparatoruna: (Şimdi oğlum, sarayı-
nızda isbatı vücud edecek ve her sene size haraç
olarak asil atlar takdim olunacaktır. Ben ise, sizin
emirlerinizden başka bir şey dinlemeyeceğim. Fa-
kat.. elbiselerimizin önlerini kesmeğe, omuzları-
mızda dalgalanan saç örgülerini çözmeğe (bunlar
o devirdeki kılık - kıyafet) dilimizi değiştirmeğe
ve sizin kanunlarınızı kabûl etmeye gelince.. Bi-
zim âdetlerimizle, an'anelerimiz o kadar eskidir

ki, ben şimdiye kadar bunları değiştirmeğe cesaret edemedim, bütün millet de benim gibi, aynı kalbî taşıyor.) Cevap budur arkadaşlar! Görülüyor ki, bu cevapta, Türk Hakanı her fedakârlığa razı oluyor. Çin İmparatorunu metbû tanıyor, haraç vermeği kabûl ediyor ve hattâ kendi oğlunu rehine olarak Çin Sarayına göndermeye razı oluyor amma, Türk diliyle, Türk kültüründen vazgeçemeyeceğini en açık ve en kat'i bir lisanla ve resmî bir nota ile ilân ediyor. Bizde İslâmiyetten evvel mevcut olan bu milliyet fikri, İslâmiyeti kabûl ettikten sonra yepyeni bir ruh ve mâna kazanmış ve din bahsinde izah edeceğimiz şekilde Türk, Türklüğünü İslâmiyet sayesinde muhafaza edebilmiştir. Tarihi bir vak'ayı ve muhteşem bir vesikayı böylece naklederken, milliyet fikrinin bizde bugün ne hâlde olduğuna bakalım ve dolayısıyla (Milliyetçiliğimizin Meseleleri) mevzuuna girelim.

* * *

Biz milliyet fikri ve milliyetçilik mevzuunda neden tam ve müşterek bir târif ve anlayışa sahip olamadık. Evvelâ yakın maziden vereceğimiz bir kaç misalle bunu tetkik edelim.

şu çeşitli milliyet târiflerine bakınız :

1 — Eski Anayasanın 88'inci maddesinde Türklük, (Türkiye'de din ve ırk ayırd edilmeksi-

zin vatandaşlık bakımından herkese Türk denir) şeklinde târif edilmektedir. Bu resmî bir târiftir ve bu târifte (tabiiyet) esasî kabûl olunmuştur. Bu târifte göre, Türkçe bilmeyen bir gayritürk sırf Türkiye tabiiyetinde bulunduğu için Türktür de; Türkçe konuşan ve Türk ırkından olan, meselâ bir Batı Trakya Türk'ü yabancı tabiiyetinde olduğu için Türk değildir.

2 — Tek parti devrinin C.H.P. programının 2'nci maddesinde ise, (Millet, dil, kültür ve mefkûre birliği ile birbirine bağı vatandaşların teşkil ettiği bir siyasî ve içtimâî hey'ettir) denilmektedir. Türklüğün bu târifinde tabiiyet değil, dil ve kültür esasî kabûl olunmuştur ki, bu târifte göre, Türkçe bilmeyen veya ana dilleri Türkçe olmayan Türkiye tebaası, Türk sayılmıyor demektir.

3 — Anayasada (tabiiyet) olarak târif edilen milliyet fikri, Millî Müdafaa Vekâletince (ırk) esasına bağlanmış ve askerî mekteplere alınacak talebeler için ilân olunan şartnamede (alınacak talebenin öz Türk ırkından olması) kat'î bir şekilde ifade edilmiş ve senelerce bu esasa riayet olunmuştur.

4 — Maarif Vekâletince ise, milliyet fikri; ırk dil, kültür ve tarih birliğine dayanan geniş bir Turancılık prensibiyle izah edilmiş ve Türk Tarih Kurumu tarafından hazırlanıp Maarif Vekâletin-

ce on yıl kadar liselerde tarih dersi olarak okutulan Tarih Kitabında Türklüğün hududu şöyle târif edilmiştir: (Baykal gölü havalisinden başlayarak Altaylar ve Orta Asya'dan itibaren Hazer denizi ve Karadeniz havzalarıyla Ege denizi ve Tuna boylarına kadar olan geniş sahalar binlerce ve binlerce senelerdenberi alelûmum beyaz renkli olan Türklerle meskûndur..... Tarihte daima göze çarpar bir birlik arzeden Türk ırkı daima hâkim kalan bariz uzvî vasıflarıyla, dimağın en kuvvetli mahsulü olan müşterek dilleriyle ve bu dilde nakledilmiş olan harslarıyla, tarihî ve müşterek hâtıralarıyla aynı zamanda bugünkü millet târifine de en uygun büyük bir cemiyettir. Bütün tarihte böyle büyük bir ırkı, bir millet hâlinde görmek, bilhassa zamanımızdaki insan hey'etlerinin pek çoğuna nasip olmayan büyük bir kuvvet ve büyük bir şereftir.)

5 — Maarif Vekâleti tarih dersinde milliyeti böyle geniş mânasıyla Turancılık olarak izah ederken, Edebiyat dersinde bu kere aynı milliyeti (vatan) esasına bağlamıştır. İsmail Habib'in liselerde okutulan «Edebî Yeniliğimiz» adlı edebiyat kitabında bu esas sarahatle işlenmiş ve böylece tarih dersinde milliyet esasını Turancılık olarak öğrenen bir talebe, aynı sınıfın edebiyat dersinde

milliyet fikrini (vatan birliği) olarak öğrenmek gibi bir tezat içine düşmüştür.

Bu çeşit resmî târifler yanında hususî târifler de yer almıştır. 1947 yılında bizzat yaptığım bir anketle yetmiş kadar, tanınmış milliyetçiye milliyet hakkındaki görüşlerini sormuş ve bunları bilâhare neşretmiştim. Bu yetmiş milliyetçinin yaptığı târifler de yukarıdaki resmî târifler gibi çeşitli idi ve pek azı muayyen bir esasta birleşiyordu. İşte ortaya çıkan bu resmî ve hususî târifler manzumesi halihazırdaki keşmekeşe sebep olmuştur.

Efendim, bugün dünyanın hiçbir yerinde, bizdeki gibi çeşitli milliyetçilik anlayışına tesadüf edilemez. Her gurup, her teşekkül, kendisine göre bir milliyetçilik târifi yapmakta ve işin garip olan tarafı şudur ki, her gurup, her teşekkül kendisi gibi düşünmeyen diğer gurup ve teşeküllere âdeta düşman gözüyle bakmaktadır. Gerçi bugün birçok milletlerin kendi mahallî ve hususî şartlarına göre, millet olarak ayrı ayrı milliyet anlayışına sahip oldukları vakidir. Fakat bizdeki gibi, her gurubun, her teşekkülün ve hattâ her ferдин kendine mahsus bir milliyetçilik anlayışına sahip olduğu, tekrar edelim, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir. Söylemek mecburiyetindeyiz ki, şahsî mülâhazalara dayanan indî nazariyelerle

hi)... Şu hâlde arkadaşlar, ya o günkü Hükûmetin tesbit ettiği bu 47 kişi Irkçı ve Turancı değildirler veya Irkçılık ve Turancılık bu değildir.

Burada «Irkçılık - Turancılık» adı verilen milliyetçilik düşmanı dâva hakkında kısaca birşeyler söylemek isterim: Efendim, 1943 ve 1944 yılları, sol faaliyetin memleketimizde azgın olduğu bir devirdir. Türkiye Gizli Komünist Partisi'nin şefi olan Dr. Şefik Hüsnü, Moskova'ya gönderdiği gizli raporda bu devre için: «1943 baharından 1944 baharına kadar olan sene, harp devresinin en verimli ve hareketimizin kredisini azami yükselten sene oldu» diyor. Bu yıllarda Ankara Dil - Tarih - Coğrafya Fakültesinde Pertev Nalî Boratav, Mediha Berkes, Niyazi Berkes, Behice Boran ve Muzaffer Şerif Başoğlu; Devlet Konservatuarında Sabahaddin Ali, İstanbul Üniversitesi Pedagoji Enstitüsünde Sadreddin Celâl gibi malûm ve mahut şahıslar tahrikat ve tahribatlarına devam ediyorlardı. Ayrıca Ankara'daki kadro, **Yurt ve Dünya** ve **Adımlar** adlı —sözde ilmî— iki mecmua çıkarıyorlardı. Behice Boran'ın sahipliğinde yayınlanan bu iki dergi için, Dr. Şefik Hüsnü yukarıda bahsettiğimiz gizli raporunda «Ankarada çıkan marksist iki mecmuaya rehberlik ettik» demektedir. O yıllarda Maarif Vekili olan ve yukarıda adlarını saydığımız mahut şahısları

ve daha nicelerini himaye eden Hasan Âli Yücel, bu iki marksist mecmuaya, başında bulunduğu Vekâleti abone yaparak, Devlet bütçesinden bu tip neşriyatı beslemiştir.

Türkiye Gizli Komünist Partisince hazırlanan ve üzerinde Faris Erkman imzası bulunan **En Büyük Tehlike** adlı broşürün neşri de bu devreye rastlar. Milliyetçiliğe, dış Türklere ve milliyetçilere hayâsızca saldıran ve çok sayıda bastırılıp bedava dağıtılan bu broşür, komünizma faaliyetleri arasında mühim bir yer tutar.

Sertel'lerin başında bulunduğu günlük «Tan» gazetesi ve Abidin Dino, Zeki Baştimar, Sabahaddin Ali, H. İ. Dinamo, Suat Derviş v.s. gibi malûm şahısların kümелendiği «Yeni Edebiyat» mecmuasının tahrik ve tahribatları yine bu devredir. Bu devir, mahkûm Nazım Hikmet'in hapis-hanede hususî bir muamele ve himaye gördüğü, Köy Enstitülerindeki moskofçuluk propagandasının ayyuka çıktığı, Maarif Vekâletinin birbiri peşi sıra Rus klâsiklerini yayınladığı bir devirdir. Yine bu devrede Eminönü Halkevinde —şimdi M.T.T. Birliğinin bulunduğu bina— verilen bir konferans sırasında solcuların hâdise çıkarmaları komünist azgınlığının nerelere vardığını açıkça gösterir.

İşte o yıllardaki sol faaliyetlere tahammül

edemeyen tanınmış milliyetçi Nihal Atsız Bey, çıkardığı aylık **Orhun** dergisinin 15 ve 16'ncı sayılarında devrin Başvekiline «Başvekil Saraçoğlu Şükrü'ye Açık Mektup» başlığıyla iki açık mektup yayınlamış ve bu yazılarında komünizma faaliyetlerini, Maarif Vekili Hasan Âli Yücel'in şahsi himayesiyle maarife yerleşen malûm şahısları açıklamış bu meyanda Devlet Konservatuvarında öğretmenlik yapan ve ayrıca Hasanoglan Köy Enstitüsünde de faaliyet gösteren Sabahaddin Ali için (vatan hâini) tâbirini kullanmıştı. Burada söylemek mecburiyetindeyiz ki, Atsız Beyin bu «Açık Mektup»u Cumhuriyet devri matbuat tarihinde mühim bir yer tutar. Bugünkü serbest yazıp, söyleme devrinde birer kahraman kesilen pek çok başmuharrir ve muharrir o günlerde tek parti devrinin ve şahıslarının şakşakcılığını yaparken Atsız Bey bu «Açık Mektup»u yazıp, yayınlamıştır ki, bunun mânâ ve ehemmiyeti anlayablenlerce pek büyüktür. Biz burada bu mühim noktaya kısaca temas ederken bu gerçeğin takdirini istikbalin tarihçesine havale ediyoruz.

Atsız Beyin bu açık mektubundan sonra, kendisine vatan haini denilen Sabahaddin Ali, Maarif Vekili Hasan Âli'nin teşvikiyle Ankarada Atsız aleyhine bir hakaret dâvası açmış ve bu dâvaya Ankara 3'üncü Asliye Ceza Mahkemesinde bakıl-

dığı günlerde, 3 Mayıs 1944 de Ankara gençliğinin komünizma aleyhine tertiplelediği mitinge bambaşka bir hava verilmiş ve gençliğin bu asıl hareketi devrin Millî Şef'ine bir ihtilâl hareketi olarak intikal ettirilmiş, Millî Şef iğfâl olunmuş ve Hasan Âli Yücel, Nevzat Tandoğan ve Falih Rıfki Atay üçlüsünün gayretiyle Irkçılar - Turancılar adı verilen milliyetçilik düşmanı dâva ortaya çıkmıştır. Etrafındakilerinin iğfâliyle 19 Mayıs Spor ve Gençlik Bayramı nutkunu bu dâvaya hasreden Millî Şef, bu nutkunda milliyetçilik için —bir dakika efendim, aynen vereceğim— «Türk milletine yalnız belâ ve felâket getirecek olan bu fikirler» diyor. Milliyetçiler için de, «Şuursuz ve vicdansız fesatçılar) tâbirini kullanıyor ve ilâve ediyordu : «Bunlara Türk milletinin mukadderatını kaptırmamak için Cumhuriyetin bütün tedbirlerini kullanacağız.»

Bu nutukdan sonra matbuatta milliyetçilik aleyhine yapılan neşriyat artmıştır. Bilâhare Maarif Vekâleti, sanki bir vazife imiş gibi bu makaleleri bir araya toplayarak «Irkçılık - Turancılık» adıyla bir kitap hâlinde yayınlamıştır ki, bu gayreti dolayısıyla Hasan Âli Yücel'e Moskova İlim Akademisi bir teşekkürname sunmuştur. Milliyetçi avı ise sür'atle genişlemiş ve bu dâva Ankara'dan Örfî İdare hudutları içine, İstanbula naklo-

lunmuştur. İstanbul Emniyet Müdürlüğünde yürütülen bu dâvanın ilk tahkikat safhasında, dâvaya arzu olunan şekli verebilmek için; İstanbul Emniyet Müdürü Ahmet Demir, Emniyet Umum Müdür Muavini Kâmuran Çukruh ve 1'nci Şube başındaki Said Koçak tarafından milliyetçilere büyük işkenceler yapılmıştır. Bir devrin yüz karası olan bu işkence çeşitlerini burada sayamayacağım. Ancak, resmî ağızlarca «mutena hücre» diye anılan Tabutluk işkenceleri bugüne dek unutulmamıştır. Genç kardeşlerim, bilhassa sizler bu dâvayı, yapılan işkenceleri sorun, araştırın, bu vatanı ve bu milleti sevmekten gayri suçları olmayan milliyetçilere yapılan bu zulümleri ve faillerini unutmayın.

Arkadaşlar, sözü uzatmayalım. Yapılan işkenceler sonunda 23 milliyetçinin dâvası İstanbul 1. Nu. 11 Örfî İdare Mahkemesine intikal etmiş, muhakeme esnasında milliyetçiler, kendilerine yapılan işkenceden şikâyet ettiklerinde Askerî Savcı Kâzım Alöç aynen şunları söylemiştir: «Biz bunları huzuruza, vatan hainleri, caniler ve katiller olarak getirdik. Bunları Perapalas Otelinde yatıracak değildik. Onlar müstahak oldukları muameleyi görmüşlerdir. Elbette onlara her nevi zulüm yapılmış ve yapılacaktır.» Bu muhakeme sonunda milliyetçiler muhtelif hapis ve sürgün

cezalarına mahkûm olmuş, verilen bu karar Temyiz edilmiş ve Askerî Temyiz bu mahkûmiyet kararını esastan ve usûlden bozarak milliyetçileri telgrafla tahliye ettirmiştir. Bilâhare dâvaya 2 Nu. lı Örfî İdare Mahkemesinde devam olunmuş ve neticede milliyetçilerin hepsi 31 Mart 1947 tarihinde beraat etmişlerdir. Bu beraat kararı Adli Âmirlik tarafından Temyiz edilmiş ise de, Temyiz kararı tasdik etmiş; Temyiz Başsavcısının tashih-i karar talebi de bu arada reddolunmuştur.

Şimdi efendim, bu dâvanın ne şartlar altında ve nasıl bir zihniyetle devam ettiğine dair sizlere bir vak'a nakledeceğim : 23 milliyetçinin beraat kararlarının kesinleşmesinden sonra, o devrin Genel Kurmay Başkanı Kâzım Orbay bir gün Askerî Temyiz Reisi Orgeneral Ali Fuad Erden'i makamına çağırır. Ali Fuad Erden yanına raportör Binbaşı Celâl Beyi de alarak Genel Kurmaya gider. Kâzım Orbay, Askerî Temyiz Reisine der ki : «Sayın Millî Şefimiz Turancuların suçlu olduklarını daha baştan ortaya koydular ve bizleri irşad buyurdular. 19 Mayıs nutuklarında herşeyi açıkladılar. Böyle olduğu hâlde, Başkanlığınız altında bulunan Askerî Temyiz nasıl olur da bunlar lehine karar verir?» Zihniyete bakınız arkadaşlar! Genel Kurmay Başkanının adalet anlayışına bakınız! Bu sual karşısında muhterem Ali Fuad Er-

den donmuş, kalmış ve : «Efendim, Mahkeme Hey'etinin vicdanî kanaati o yolda tecelli ettiği için öyle karar vermiştir» demiş. Bu cevap karşısında Kâzım Orbay büyük bir öfke ile : «Ya öyle mi? O hâlde buyurunuz» diyerek kapıyı göstermiş ve arkadaşlar hazindir, bu Askerî Temyiz Reisi Ali Fuad Erden makamına döndükten yarım saat sonra verilen bir emirle başka yere tâyin olunmuştur. Milliyetçiler hakkındaki beraat kararını tasdik eden hey'ete dahil —onların da isimlerini vereyim— Tümgeneral Kemal Alkan ile Tuğgeneral İsmail Berkok da aynı anda tekaüde sevk edilmişlerdir. Bugün üçü de Hakkın rahmetine kavuşmuş olan bu muhterem zevatı burada rahmetle anmayı bir vazife biliyoruz. Allah cümlesine rahmet eyleye.

Milliyetçileri gurup gurup bölenlere ve bu bölünmelerden kendi menfaatlerine birşeyler bekleyenlere, hatırlatalım ki, biz Karadeniz sahillerindekilere Lâz, doğudakilere Kürt, cenuptakine Arap ve Rumelidekilere Arnavut demiyoruz. Yok böyle bir iddiamız... Açık söyleyelim : Bizim dilimizi konuşan, fakat kalben bize yabancı olanlar bizden değildirler. Topraklarımızın üstünde iğreti bir adam vaziyetinde oturup, sırf iktisadî menfaatlerle aramızda yaşayan ve ilk fırsatta nesi varsa toplayarak Türk vatanının dışında kendi-

sine başka bir vatan arayabilecek olanlar bizden değildirler. Uzak ve yakın mazilerinde, bu millet ve bu vatan aleyhinde düşündüklerini sözleriyle, işleriyle gösterenler, yabana, ele hizmet edenler bizden değildirler. Fakat.. bu topraklar üzerinde oturan, bu toprağı vatan bilen, din-i İslâm ile müşerref olan, Türkçe konuşan, çocuklarını Türk mekteplerinde okutan, kızını, oğlunu Türklerle evlendiren ve en hâlis bir Türkten beklediğimiz memleket sadakat ve hassasiyetini kendi hayatında gösteren, kısacası, bir halk tâbirince (dini dinimden, dili dilimden) olan adamı soy-sop mülâhazasıyla yabancı saymıyor ve bağrımıza basıyoruz.

Efendim, elbetteki hiçbir kimse milliyetçi olarak doğmaz. Fakat zamanla millet şuuruna eren; kültür, terbiye ve ruh olgunluğuna kavuşan kimse, mensup olduğu milletin mazisini tanır, hâlini bilir, istikbalini düşünür ve bunları içinde duyduğu, duyabildiği nisbette milliyetçi olur. İnsanların bir milletten olması başka şeydir, milliyetçi olması daha başka şeydir. Bugün yalnız kendi işi - gücü ile meşgul olan herhangi bir doktor, tüccar, mühendis, esnaf sadece bu millettendir ama milliyetçi değildir. Milliyetçi söyleyen değil, yapan, çalışan insandır. Çalışır ve doktorsuz, ebesiz, hemşiresiz hastane bırakmaz. Vatandaşı kendi malı-

nın hırsızı yapmaz. Çiftçiyi modern ziraat âletleriyle techiz eder. Bağı lime - lime olmuş toprağın yüzünü güldürür. Mevcut yollara yeni - yeni yollar ilâve eder. Türlü fabrikalarla yeni iş sahaları meydana getirir. Böylece bir taraftan iktisadî gücü temin ederken, diğer taraftan millet ve memleket düşmanlarıyla de mücadele eder. Milliyetçi mensup olduğu milleti tanır, o milletin dinini, tarihini, dilini, millî edebiyatını, örf, âdet ve anânesini sever, bu meziyetlerini muhafaza ile icabında müdafaa eder ve milletini her yönden yükseltmeye çalışır. İşte böyle bir milliyetçiye göre; Anadolu, bugün, Türklüğün hür ve müstakil tek yurdudur. Anadolunun dertleri, meseleleri, ıstırapları vardır. Mehmed Âkif Beyin (Şüheda fışkıracak, toprağı sıksan şüheda) dediği bu toprakların kendi bütünlüğüne kastetmiş iç ve dış düşmanları vardır. Bu milletin aşını, ekmeğini yiyip, çanağına işeyen alçaklar vardır. Bu cennet vatanı, şuna, buna peşkeş çekmek için, seni, beni, hepimizi sokağa döküp, birbirimize düşürerek doğacak kardeş kavgasını bekleyen hainler vardır. Düne kadar Bağdat'a vali gönderen, Tunus'a, Ceza-yir'e Beğ tâyin eden ve Orta Avrupa krallarına etek öptüren Türkün, Anadolu'daki bugünkü evlâdlarına bu toprakları çok gören ne idüğü belirsizler vardır. Bu topraklar üzerinde hâlâ ezan sesi-

ne tahammül edemeyen ilerici yobazlar vardır. Anadolu bugün bütün bu şer kuvvetlerle mücadele edecek imanlı aksiyon adamına muhtaçtır. Anadolu'nun yola, mektebe, tezgâha, fabrikaya ihtiyacı vardır. Bu topraklar, altındaki ve üstündeki servetleri, nimetleri işleyecek, değerlendirecek çalışmasını bilen insanlara muhtaçtır. Şu hâlde gerçek bir milliyetçi, Anadolucudur!

Anadolu'da, bu hür ve müstakil Türk yurdunda yaşayan insanların özbe öz kardaşları, asgarî bir hesapla (bizim dışımızda) 70 milyon Müslüman-Türk dünyanın dört bir tarafında esirdirler. Türkistan, İdil-Ural, Kırım, Şimalî Kafkasya, Azerbaycan, Kerkük ve Batı Trakya Türkleri v.s. esaret hayatı yaşamakta ve zulüm görmektedirler. Bunlar bizim öz kardaşlarımızdır. Hepsi de müslümandır ve sünnidir. Bizim dilimizi konuşurlar. Bizim devamlı devlet ve medeniyet kurduğumuz topraklar üzerinde otururlar. El değildirler. Türklüğün bir parçasıdır. Hamdullah Suphi Beğın (Bir orman içine duvar çekmek neye yarar? Duvarın altından kökler, duvarın üstünden dallar birbirine kavuştuktan sonra) dediği gibi, köklerimiz ve dallarımız birbirimizle sarmaş-dolaş olmuştur. İşte bu herşeyleriyle bizden olan kardaşlarımızla devamlı kültür temasında bulunmak, onların mukadderatıyla ilgilenmek, diplo-

masi yolu ile insanca yaşamalarını temin etmek bizim için bir borç, bir vazifedir. Bu kardaşlarımızı esarettten kurtularak, istiklâllerine kavuşmuş müstakil ve modern devletler hâlinde görmek ise, en büyük arzumuzdur. Bu borç ve vazifeye ve arzuya şayet Turancılık deniyorsa, dosta da, düşmana da haber verelim, gerçek bir milliyetçi, Turancıdır.

Gönüldaşlarım, genç kardeşlerim, Türk kimdir, Anadoluculuk ve Turancılık nedir izah ettik. Sözü daha fazla uzatmayalım. Birtakım ilmi ıstılahları ve yabancı kelimelerle izahı mümkün türlü fikir cereyanlarının takdimini şimdilik şöyle bir tarafa bırakalım ve kısaca diyelim ki, biz, ne milliyetçilik düşmanlarının iddia edip, yaydıkları şekilde lâboratuar ırkçiyız, ne de Hitler Almanyasında olduğu gibi, siyasî ve istilâcı bir ırkçılık hareketine taraftarız. Ne dışarıdaki Müslüman - Türkün dertlerine bigâne kalan Anadoluculuğu tasvip ediyoruz, ne de İttihadçıların bir politika zarureti olarak ortaya attıkları mânada Turanlığa taraftarız. Ne kökü komünizmaya dayanan ve yalnız iktisadî meselelerde sözde milliyetçilik dâvası güdene inanıyoruz. Ne de nazarları Türkün İslâmiyetten evvelki hayatına çevirip, Totem kültüründen medet umarak, İslâma omuz silkenlerle beraberiz.

Biz, Türkiye'yi maddede ve mânada tam imar dâvasına sahip olan gerçek milliyetçileriz. Bizce, içtimai uzvietimizi muhafaza ve müdafaa için neler lâzımsa, o şeylerin topu birden milliyetçiliktir ve bugün bizim için milliyetçilik, bu millete ve bu memlekete hizmettir. Biz, millînin bütün unsur ve tezahürlerine bir karasevda hummasıyle bağhız. Bu karasevda ile, enbiya yurdu ve şüheda burcu olan Anadolu'da, Türklüğün hür ve müstakil bugünkü yurdunda ecdadımıza lâyük evlâdlar olarak yaşayabilmenin ve bu topraklara ebediyyen sahip olabilmenin mücadelesini yapıyoruz.

Zira, biliyoruz ki,

Sahipsiz olan memleketin batması haktır;

Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.

II

Üzerinde ısrarla durulan meselelerimizden biri de, dindir.

Arkadaşlar, biz Türkler İslâmiyetin ilk intişar yıllarından beri Müslümanız. Tarihen sabittir ki, sahabe ve tâbiin arasında çok sayıda Türk vardır. Sahih-i Müslim'de, Ebû Saidi Hudrî'den rivayet edildiğine göre; Efendimiz, Kurtarıcımız ve Müjdecimizin Ramazan ayında itikâf ettikleri

çadır, bir Türk çadırıdır. Sahih-i Müslimi şerhe-
den İmamı Nevevî, bu Türk çadırının keçeden ya-
pıldığını, ufak yapıda ve yuvarlak biçimde oldu-
ğunu kaydetmektedir. Oğuznamenin verdiği ha-
bere göre de, devrin Türk Hakanı Hicaz kıt'asında
yeni bir dinin temellerinin atıldığını duyduğunda,
ulemadan Korkud Atayı yeni dinin esaslarını biz-
zat Allah Resûlünden öğrenmesi için Medine'ye
göndermiş ve bu zât öğrendiği, tâlim ettiği İslâm
dinini gelip Türklere müjdelemiştir. Ahmed Cev-
det Paşa'nın meşhur Kıyas-ı Enbiyâ'sına göre ise:
(349 senesinde Türklerden 200 bin hargâh İslâm
ile müşerref oldular. Hargâh, deriden mamul çadır
ve oba demek olduğundan bir hargâh, bir hâne
halkı demek olur. Bu kadar halkın def'aten din-i
İslâma dahil olmaları, âlem-i İslâmiyette vuku-
at-ı mühimmedendir.), (H: 435 senesinde Bulgar
memleketlerinde yaylayıp kışlamak üzere Belasa-
gun ve Kaşgar havalisine gelen gayri müslim
Türklerden onbin oba halkı İslâm dini ile müşer-
ref oldular ve Kurban Bayramında yirmi bin baş
koyun kurban ettiler.) Bu mevzuda diğer mühim
bir hâdise : Karahanlıların büyük kütleler hâlin-
de İslâm dairesi içine girmiş olmalarıdır. Karahan-
lıların din-i İslâm ile müşerref olmalarını incele-
yen bütün tarihçiler, istisnasız hepsi, (Karahanlı-
ların İslâmiyeti kabûl etmeleri, Türk tarihinin

mukadderatını değiştirmiş ve dönüm noktası olmuştur) demektedirler. Müslüman olduktan sonra Abdülkerim adını alan Karahanlı Hakanı Sattuk Buğra Han, İşlâm dinini resmî din kabul ederek Orta Asya Türklerinin kütleler hâlinde Müslüman olmalarına sebep olmuş, böylece Türk ve dünya tarihinin akışını değiştirmiştir. Ecdadımızın İşlâmiyeti kabul etmeleri mevzuunda Prof. Rasyoniyi (Dünya Tarihinde Türklük) adlı eserinde diyor ki : Türklerin İşlâmiyetle tarih sahnesine çıkışları gibi, başlangıçta ehemmiyetsiz görünen, fakat sonradan çok büyük tesirler icra eden bir tezahür, dünya tarihinde hemen hemen yok gibidir.

Bu büyük hâdise, yâni İşlâmiyetin Türkler arasında yayılması sür'atle inkişaf etmiş, yetişen mutasavvıflar ve ilim adamları kütleleri mânen yükseltmiş ve Türk, İlâyı Kelimetullah uğruna devamlı küffar üzerine hücumla şehadet ve gaza peşinde koşmuştur. Bu devamlı küffar üzerine hücumla şehadet ve gaza arayan insanların dâvası, basit bir mücadele ve yeni yeni topraklara sahip olmak dâvası değildir. Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye vasiyetinde : **Bizim mesleğimiz Allah yolu ve maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır. Yoksa kuru kavga ve cihangirlik dâvası değildir**

sözleri meselenin esasını bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Tarihçilerin üzerinde ittifak ettikleri diğer bir gerçeğe göre de, Türkün İslâmiyeti kabûl keyfiyeti karşılardaki ordulara mağlûp olarak, zorla ihtida şeklinde olmamış; bilâkis ecdadımız, muzafzer ve kuvvetli oldukları bir devirde Allahın lûtfu ile ve kendi arzularıyla müslüman olmuşlardır. **El - Hamdü li'llâhi alâ dîni'l - İslâm ve alâ tevfi-ki'l - imân ve alâ hidâyeti'r - Rahmân.**

Bu tarihi hakikatlere göre, ecdadımız Asr-ı Saadet'ten beri İslâmiyetle temastadır ve Milâdın 10'uncu asrından beri de büyük imparatorluklar hâlinde müslümandır. Ve Hak dini kabûl ettikten sonra bu din uğrunda büyük mücadele ve mücadele şerefi bize aittir. Müfessirlerin, muhaddislerin, kelâmcıların ve mutasavvıfların çoğu özbe öz Türktür. İslâmiyete hizmet için, Arapçanın kelimelerini, uzun yıllar, çöller içinde, kabile kabile dolaşarak toplayan ve meşhur Kamusunu yazan **Cevherî**, Türkistan'ın Farab şehrinde doğmuş bir Türktür. Şii ve Fatimîlerin tecavüz ve tahakkümünden Sünniliği kurtaran ve Abbasi halifesi (El - Kaim bi-emr - İllah) tarafından (Sultan'ül - İslâm) ilân edilen Selçuki hükümdarı Sultan Tuğrul Beğ halis bir Türktür. İslâmiyeti Hindistan'a götüren ve oradaki meşhur puthaneleri yıktıran

Mahmud Gaznevî Türktür. Suriye'yi, Filistin'i, makamat-ı mübarekeyi haçlılar elinden kurtarmak için plânlar hazırlayan ve bu plânların büyük bir kısmını muvaffakiyetle tatbik eden, yetiştirdiği **Salâhaddin Eyyûbi**'yi Mısır'a göndererek **Fatîmî Halifeliğini** yıkıp **Sünnî İslâm âleminin** birliğini temin eden, **Mescid-i Akşa'ya** konacak olan minberi yaptıran **Halep ve Şam hükümdarı Nureddin Zengî Türk oğlu** Türktür. Anadolu'yu ehl-i salibin tecavüzlerinden kurtaran ve bu toprakları Türke vatan kılan **Malazgirt kahramanı Alp Arslan** halis bir Türktür. Papanın ordularını perişan ederek **İlâyı Kelimetullah** uğruna Avrupa kapılarını açan **1'inci Kosova savaşının muzaffer ve şehid hükümdarı Murad-ı Hüdavendigâr Türk oğlu** Türktür. **İstanbul'u** fethederek ehl-i salibin son kalesini yıkan ve **hadîs-i şerifin** sırrına mazhar olan **Fatih Sultan Mehmed Han** adını tarihe zaferleriyle yazmış koskoca bir Türktür. Şarktaki büyük **Şif** tehlikesini bütün çıplaklığıyla görerek, **İslâmî tefrikadan** korumak için sefer açan ve **Çaldıran'da Şah İsmail'in** tacını, tahtını ve ordusunu paramparça eden, ölümüne hem kılıcın, hem de kalemin ağladığı **Yavuz Sultan Selim Han**, Türk tarihinin en büyük kahramanlarından biridir. Arkadaşlar, **Viyana kapılarında ezan-ı Muhammedî okuyanlar Türklerdir.** Bütün küffarın (Hasta

Adam) dediği ve yıkılmasını dört gözle beklediği koskoca Osmanlı İmparatorluğunu, bütün iç ve dış düşmanlara rağmen büyük bir dirayetle 33 yıl ayakta tutabilen **Sultan 2'nci Abdülhamid Han** özbe öz Türktür. Bütün bunlarla beraber; ilim, felsefe ve hikmette: **İbni Sina, Birunî, Fahreddin Razi, Farabî, Mevlânâ**. Mimarının dev üstadı: **Sinan**. Hat san'atının unutulmaz siması: **Yesâri**. Şiirde: **Yunus Emre, Süleyman Çelebi, Eşrefoğlu, Fuzulî ve Şeyh Galip**. Musikinin **Buhurîzade Mustafa İtri'siyle, Dede Efendi'si** hep Türktürler ve birer İslâm hizmetkâridirler.

Efendim, milletleri dilleri, edebiyatları ve tarih şuurunu yaşatır. Fakat milletleri koruyan bunlardan daha büyük bir kuvvet vardır ki, o da: **Dindir**. Milletlerin terbiyesinde ve medeniyetlerin doğmasında dinin haiz olduğu mühim mevki, milliyet mevzuunda dine nasıl bir ehemmiyet vermek icap ettiğini açıkça göstermektedir. Dinin vücudunda getirdiği terkip ve tevhid hareketi, bir milliyetin doğmasına veya doğmuş bir milliyetin sür'atle inkişafında en büyük yardımcıdır. Nitekim, İslâmiyeti kabul eden ve devamlı fütuhatla Batıya ilerleyen Türk, milliyetini sırf İslâmiyet sayesinde muhafaza edebilmiştir. İslâmiyetten evvel de Türkler Batıya gelmişler ve meselâ Hun Türkleri, Avrupa'da bir baştan bir başa at koşturmuşlardır.

Şaman dinine mensup olan bu Türkler, Avrupa'da büyük bir zafer kazandıkları hâlde, milliyetlerini muhafaza edememişler, Avrupa'da gördükleri koyu hıristiyanlık şuuruna râm olarak evvelâ hıristiyanlaşmışlar, sonra da örf, âdet ve an'anelerini ve dillerini unutarak Avrupa milletleri arasında eriyip gitmişlerdir. Neden? Çünkü bu Türklerin sahip oldukları Şaman dini, semavî bir din değildir. Malûm, Şamanizm, iptidaî dinlerdendir. Böyle iptidaî bir dine sahip olan Hun Türkleri, Avrupa'yı muzaffer ordular hâlinde baştanbaşa dolaşmışlar ama, semavî bir dinin sahasına girince, Şamanlıktan hıristiyanlığa dönmüşler, dinlerini kaybeden toplulukların mukadder akıbeti olan mânevî bünye sarsıntısıyla de milliyetlerini kaybederek, yerli hıristiyan unsurlar arasına karışıp, kaybolmuşlardır. Fakat Türk, müslüman olduktan sonra büyük fütûhat yapmış, dünyanın üç kıt'asına yayılan koskoca bir imparatorluk kurmuş, bu arada çeşitli medeniyet ve dinlerle karşılaşmış ama, dininden, imânından zerre kaybetmemiştir. İmânını koruduğu gibi, gittiği her yere İslâmın emrine riayetle, imân, ahlâk, kültür ve medeniyet götürmüştür. Gayri müslim Türkleri hıristiyanlaştırıp onları kendi bünyesinde kaybeden Avru-

palı, Müslüman - Türkün önünde dize gelmiştir. Neden? Çünkü Türk milletinin mânevî, ahlâkî, ruhî temelleri İslâmiyetle kaynaşmış, dünya görüşümüz, hayat nizamımız, ahlâk telâkkimiz, içtîmaî teşkilâtımız, mimarimiz, musikimiz, edebiyatımız, örf ve âdetlerimiz, hulâsa en ince teferruatına varıncaya kadar bütün varlığımız asırlarca İslâmiyet ile yoğrulmuş, Türk kendisinde İslâmiyeti, İslâmiyette de kendisini bulmuştur.

Efendim, millî varlığımızı şekillendiren İslâmiyettir. Keza, yine millî varlığımızın bekasını İslâmiyete borçluyuz. Böyle bir kuvveti inkâr etmek affedilmez bir hata, bu kuvveti ortadan kaldırmağa çalışmak ise, büyük bir dalâlettir. Nitekim bizde lâiklik (lâisizma) yanlış anlaşılmış ve zamanla din düşmanlığı hâlini almıştır. Bu din düşmanlığı havası içinde, komünist küfür edebiyatının ortaya attığı ilericilik - gericilik lâfları revaç bulmuş ve dindarlık gericilik; dinsizlik de ilericilik gibi bir mâna ifade eder olmuştur. Bu durumda dindar olmak veya dindar görünmek bir cesaret meselesi hâline gelmiş, yüksek mevki sahibi bazı kimselerle, yine bazı münevverler dindar görünmemek için ellerinden geleni yapmışlardır. Mevki sahibi bir zâtın cenaze namazını yalnız camiden çıkan az bir cemaatin kıldığını ve cenaze dolayısıyla orada hazır bulunan bazı münevverlerin ve

hattâ cenaze yakınlarının namaza iştirâk etmediklerini gören bir elçinin, namaz kılanların hangi millete mensup olduklarını sorması, bu hâlin acıklı tezahürlerindedir.

Aynı acıklı hâlin bir başka tezahürü: Şair Yahya Kemal Bey, bir bayram sabahı Büyükkada da bayram namazına gider. Diyor ki, Yahya Kemal Bey, (Ben kapıdan girince bütün cemaatin gözleri bana çevrildi. Beni, daha doğrusu bizim nesilden benim gibi birini camide gördüklerine şaşıyorlardı. Orada, o saatte toplanan ümmeti Muhammed, içine bir yabancıнын geldiğini zannediyordu... Namazdan çıkarken, kapıda âyandan Reşid Akif Paşa durdu. Bayramlaşmayı unutarak elimi tuttu: (Bu bayram namazında iki defa mes'udum. Hamdolsun sizlerden birini kendi başına camie gelmiş gördüm. Berhudar ol oğlum, gözlerimi kapamadan evvel bunu görmek beni müteselli etti.) dedi.

Bir başka hazin hâl : Merhum Ali Fuad Başgil'in bir makalesinde de kaydettiği gibi, 1958 yılında, memleketimizi ziyarete gelen Müslüman bir Devlet Reisini, bizim Devlet Reisimiz o misafiri, arzusu üzerine Cuma namazına götürmüş ve misafir Devlet Reisinin cami önündeki (Camie girmez misiniz?) sualine bizim Devlet Reisimiz (Biz lâikiz) cevabını vermiştir ki. şu hâdise ve bu ce-

vap, bizde lâikliğin, lâisizmanın nasıl ve ne şekilde anlaşıldığının izahına yeter bir vesikadır.

Halide Edip Adivar gibi ilerici bir kalem sahibi dahi, lâikliğin bu yanlış tefsirinden şikâyet eder ve hakikaten fevkalâde mühim bir tetkik mahsulü olan (Türkiye'de Şark, Garp ve Amerikan Tesirleri) adlı eserinin 155'inci sayfasında, iştirâk ettiği Edinburg Muharrirler Kongresinde, bizimle çok yakından alâkadar olan bir hıristiyanın şu sözlerini nakleder : Demiş ki, bu hıristiyan Halide Edib hanım, (Sizdeki lâisizm nihayet İslâm dinini kaldıracak ve siz hepiniz hıristiyan olacaksınız.) Lâikliğin yanlış olarak veya kasden dinsizlik şeklinde tefsiri neticesi, maalesef ikbal hırsıyla din ve şerefini satanlar dahi bulunmuştur. Bu mevzu da iki misal vereceğiz. Ahmed Hamdi Başar İstanbul'da Tan Matbaasında basılan (Atatürkle Üç Ay) adlı kitabının 51'inci sayfasında diyor ki : (Seyahatimizin ikinci merhalesinde cenup vilâyetlerimizden birini ziyaretimizde eski bir hoca mebusun, beraberce poker oynayarak rakı içtiğimiz mecliste, lüzumsuz olarak Allaha küfür ettiğini işittiğim zaman, her şeyi unutup, sakın tabiatıma muhalif olarak, bu zâtı pataklamamak için çok sıkıntı çektim ve onu daha sekiz sene evvel cüppesi, sarığı ile, ikide bir âyet okuyarak din namına işlerimize karıştığı günleri hatırladım. O za-

man bize kâfir diye hücum eden bu zât, şimdi kendisini tenkid edersem bana lâik değilsin diye hücum edebilirdi.) A. Hamdi Başar, kitabında bu poker oynayıp, içki içen hoca meb'usun adını yazmamış. Bunu biz deşifre edelim. Düşmanı tanımakta fayda vardır. Bu adam, yıllarca Mecliste meb'usluk yapan ve muhafazakâr meb'usların kendisine (Parsık Efendi) dedikleri, Antalya Milletvekili Rasih Hoca, Rasih Kaplan'dır.

Aynı kitabın 52'nci sayfasında ikinci bir mişâl: (Konya'da idik. Alâaddin Tepesinde Halk Fırkası binasının geniş salonunda, Konya'nın bütün ileri gelenleri toplanmıştı. Gazi halkın şikâyetlerini dinliyordu. Konya, o sene buğday fiatlarının müthiş düşüşü ve kuraklık dolayısıyla buharan içinde kalan merkezlerden biriydi. Halk sula ma ihtiyacından, şundan bundan bahsediyor ve dertlerini ortaya koyuyordu. Uzaktan, hakim bir ses işittik :

— Paşa hazretleri, müsaade buyurur musunuz?

Başımızı çevirdik. Efendi kılığında orta yaşlı bir zât ayağa kalkmış, söz için müsaade istiyordu. Kimbilir ne söyleyecekti? Belki vergilerden, belki Ziraat Bankasından şikâyet edecek, belki de hükûmetin bir yolsuzluğunu haber verecekti. Kon-

ya'nın medrese şivesiyle ve gayınları çatlatarak söz söylüyordu :

— Paşa Hazretleri, Gonyanın derdi ne kuraklıktadır ne de mahsulün para etmemesindedir. Sayenizde guraklık gider, mahsül para eder, herşey düzelir. Emme lâkin Gonyalıları müteessir eden asıl nokta, biz lâıyk bir hükümet olduğumuz hâlde, niçin hâlâ camilere ve mescitlere umumî bütçeden tahsisat vererek onları yaşattığımızdır. Gonya halkı bu tahsisatın Halkevlerine verilmesini istemektedir.

Hayret, dehşet, nefret içinde kaldım. Konyadan bir dinsizin, soysuzun nasıl çıktığına şaşarak yanımdakilere bu zâtın kim olduğunu sordum : Yeniden intihap edilmek isteyen eski bir meb'us, eski hoca. Türkçenin bütün kelimelerinin Arapçadan geldiğini ispat için eser yazmış bir zât! Dondum, kaldım. Bu kadarına kimse yüz vermedi ve onun halk namına yaptığı dilek umumî bir nefret uyandırdı.)

Bu cami ve mescitlere ayrılan tahsisatın Halkevlerine verilmesini isteyen zâtın adını, A. Hamdi Başar kitabında yine yazmamış. Bunu da deşifre edelim : Bu zât meb'us Naim Hazım Onattır.

Bu iki tip, ilericilik gayretiyle ve dindar görünmemek için, ikbal hırsıyla dinini, şerefini sa-

tanlardandır. A. Hamdi Başar kitabında bunlar için her ne kadar (eski hoca) tâbirini kullanıyorsa da, bunlar hoca değildirler. Meslek-i ilmiyede bu tip alçakların yeri yoktur.

Arkadaşlar, elimizde vesika mahiyetinde meşhur bir tamim var. Bu tamim muhtelif vesilelerle bir kaç defa neşrolunmuş ise de, burada tekrardan kendimizi alamadık. Bu vesika, Başvekâlet Matbuat Umum Müdürlüğünün 24.7.1942 tarih ve 651 sayılı mahrem yazısıdır, gazete sahiplerine tamim edilmiştir ve aynen şudur : (Gazetelerimizin son günlerdeki neşriyatı arasında dinden bahis bazı yazı, mütalâa, imâ ve temennilere rastlanmaktadır. Bundan sonra din mevzuu üzerinde gerek tarihî, gerek temsilî ve gerek mütalâa kabilinden olan her türlü makale, bend, fıkra ve tefrikaların neşrinden tevakki edilmesi ve başlanmış bu gibi tefrikaların en çok on gün zarfında nihayetlendirilmesi rica olunur.)

İşte bu zihniyet din düşmanlarına cesaret vermiş ve bu cesaretle, senelerce bu memlekette dine, ahlâka, âileye, örf, âdet ve an'aneye sövülmüştür. İslâmiyete (Çöl dini), Kitabımıza (Çöl kanunu) denilmiş, (âile bir zehirdir, inkılâb fikrini çocuklarımıza aşlamak istiyorsak, evvelâ âile müessesesini kaldıralım) sözlerini müseccel bir komünist, hem de Maarif Kongresinde söyleyebil-

mek cesaretini göstermiş, yine bir Maarif Şûrasında eyvelâ İstiklâl Marşının değiştirilmesi teklif edilmiş, bu teklif reddolununca melodisinin değiştirilmesi istenmiş, bu da kabûl olunmayınca hiç olmazsa kelimelerinin değiştirilmesinde ısrar edilmiştir. Fatih Sultan Mehmed ve Yavuz Sultan Selim gibi iki büyük kahramana çapulcular, haydutlar, eşkiyalar gibi adinin bayağısı küfürler savrulmuş, millî kahramanlar tezyif edilerek küçük düşürülmeğe çalışılmış, mazimizden intikal etmiş ne varsa, bilâistisna hepsi, devamlı tecavüze uğramıştır. Bu mukaddesat düşmanlığı bugün dahi, mezbuhâne bir şekilde el'an devam etmektedir.

Arkadaşlar, tarihin ilk devirlerinden itibaren insan topluluklarını millet şuuruna erdiren bir kuvvet bulunmuş ve insanlar bu kuvvetin hamlesiyle millet olarak meydana çıkmışlardır. Bu kuvvet nasıl Fransızlarda dil ve kültür, Almanlarda ırk dâvası, İngilizlerde iktisadî hırs ise, biz Türklerde de İslâmiyet olmuştur. Din-i İslâm ile müşerref olmadan evvel bir göçebe hayatı yaşayan ecdadımız, İslâm dinini kabul ettikten sonra yüksek bir medeniyet seviyesine erişmişler, İslâm terbiyesi altında gelişerek hakikî bir millet hâlini almışlardır. Bir aşiretten cihangirâne bir devlet çıkaranlar, üç kıt'a üzerine yayılan o muazzam

İmparatorluğu asırlarca ayakta tutanlar, gittikleri yere ilim, ahlâk ve medeniyet götürülenler ve haşmetleriyle yüzyıllar boyu dünya üzerinde bir muvazene unsuru olanlar, gaza meydanlarında küffar üzerine saldırmadan evvel temevvüç eden harp sancaklarının gölgesinde iki rekât namaz kılmadılar mı? Ecdadın bir vuruşta çift kesen kılıçlarının kabzasında Lâfza-i Celâl yazılı değil miydi? Şehidlerimizin gözleri kapanırken son nefesleri Kelime-i Şehadet olmadı mı? Tâ Malazgirt'ten tutun da, düşman sürülerinin Ankara önlerine kadar geldiği Millî Mücadeleye kadar biz hep İslâmiyetten gıdalanmadık mı? Bu bir gerçek değil midir? Peki bu gerçeğe rağmen nedir bu hak ve hakikat kalpazanlığı? Nedir bu lâisizma maskesi ardındaki din düşmanlığı?

Bu hak ve hakikat kalpazanlarına, bu din düşmanlarına diyoruz ki, efendiler, lâiklik (lâisizma) dinsizlik değildir. Avrupalı sizin hayran olduğunuz inkılâpları yapmıştır ama, din duygusunu besleyen kaynakları aslâ ihmâl etmemiştir. Moskof emperyalizması olan komünizmaya karşı, Avrupalının en büyük dayanağı, dindir. Din, bütün lâik Avrupa memleketlerinde muazzam mektepleri, kilise ve misyoner teşkilâtıyla ayakta ve yaşamaktadır. İtalya, Belçika, Almanya ve Fransa'da dinî siyasî partiler mevcuttur. Norveç-

te dinî tedrisat ve terbiye mecburîdir. İsviçre'de, federal anayasada maarif vazifeleri arasında «hıristiyan akidelerini gençlere öğretmek mecburiyeti» vardır. Hattâ Fransanın bir kasabasında, dua ile tedavi resmen kabûl olunmuştur. Ve yine Fransa'da De Gaulle, gençlerle yaptığı bir konuşmada Devlet Başkanı olarak şunları söyleyebilmiştir: (Gençlerin kiliseye gitmeleri ve dinlerine bağlı olmaları istikbaldeki nesilleri de kurtaracaktır. Allah ile beraber olmak güzel şeydir.)

Keza, Amerikada, lâik Amerikalının en büyük bayramının adı : (Allaha Şükran Günü)dür. Her Amerikalı o günü, Allaha şükretmekle geçirir. Ve Amerikada Reiscumhur İncil'e el basmadan vazifeye başlayamaz. Bütün Amerikada, kongreler ve eyâletlerin teşriî meclisleri daima bir rahip huzurunda, dinî dualarla açılır, orduda askerî rahip bulunur ve Amerikanın madenî paralarının üzerinde (Biz Allaha inanırız) ibaresi mevcuttur. Ve yine lâik Amerikada Başkan Johnson şu sözleri rahatlıkla söyleyebilmektedir: (Birleşik Amerikanın dünya milletleri arasında yükselmesine kadar onun kaderine rehberlik eden adamlar, vazifelerini yerine getirmek için muhtaç oldukları kuvveti dizleri üzerine çöküp dua etmekle elde etmişlerdir.)

Siz, hak ve hakikat kalpazanları, (Din terak-

kiye manidir) diyenler! (İki günü müsavi olan aldanmıştır.) ve (Hiç ölmeyecek gibi dünya için, hemen ölecek gibi âhiret için çalışınız) hadis-i şeriflerindeki namütenahi derin mânâya akıl erdiremez misiniz? Siz (Din terakkiye manidir) derken, Avrupalının Rönesans hareketine âmil olan muhteşem İslâm medeniyetinden de mi utanmaz ve dünya üzerinde her medeniyetin bir dine bağlı olduğunu bilmez misiniz diyoruz; bize, gericiler, yobazlar, mürteciler diye hücum ediyorlar.

Ve yine biz, efendiler, sizin bu lâikliği (lâisizmayı) dinsizlik şeklinde anlamanız, bu memlekette büyük çöküntülere sebep olmuş, ahlâk zedelenmiş, iğrenç sosyete âlemleri kurulmuş, kadın açılıp, saçılmış ve fuhuş yayılmıştır, diyoruz. Temiz, tertemiz, âsil Türk kadınının, Türk anasının, Türk kızının iffet ve ismeti adına yükselttiğimiz bu sese karşı, (Vay siz ahlâka tecavüz ediyorsunuz) diye uluyorlar. Hangi ahlâk?.. Ahlâk mini etek midir? Şayet bu adamların ahlâk telâkisi mini etekle ifadesini buluyorsa, yuf olsun bu ahlâka!

Dr. Rıza Nur merhum, (Din milletleri saklayan çelikten bir kaledir. Bu kaleyi yıkan eğer kasıt sahibi ise haindir, değilse ya pek cahil veya beyninde zekâdan eser olmayan bir ahımdır) diyor. Hakkıdır Rıza Nur. Çünkü Türk tarihini

—ama gerçek Türk tarihini— okuyanlar bu milletin dinine dil uzatamazlar. Zira bu millet mevcudiyetini bu dinle korumuş, medeniyetini bu dinin mânevî havası içinde kurmuş ve tarihinin en şevketli devrine bu dinle ulaşmıştır. Şu hâlde bu tarihî hakikate göre; açık olalım, kat'î konuşalım ve diyelim ki: Bugün Türkler dünya üzerinde varsa ve yaşıyorlarsa, müslüman oldukları için vardılar ve yaşamaktadırlar. Müslüman olmayan Türkler, hayat sahnesinden çekilmiş, tarihin sinesine gömülmüş ve kaybolmuşlardır.

* * *

Burada kısaca Türkçe ibâdet meselesine de temas edeceğiz. Malûm, bu iddiayı evvelâ Ziya Gökalp ortaya atmıştır.

Ziya Gökalp, bir gün Üniversitenin Sosyoloji Enstitüsünde, 1'inci Cihan Harbinin doğurduğu pahalılıktan, açlıktan, sefaletten, ihtikârdan bahsolunurken konuşulanları duymamazlığa gelir ve birdenbire Vatan isimli manzumesini okumaya başlar:

**Bir ülke ki, canuinde Türkçe ezan okunur,
Köylü anlar mânasını namazdaki duanın.
Bir ülke ki, mektebinde Türkçe Kur'an okunur,
Küçük büyük herkes bilir buyruğunu Hüdanın
Ey Türk oğlu, işte senin orasıdır vatanın!**

ve ilâve eder : (Siz böyle idealleri kendinize rehber edinin, hayat sıkıntılarının acısını duymazsınız.)

Ve efendim, böylece, Türkçe ezan, Türkçe ibâdet gibi bâtil bir dâva ortaya çıkar ve türlü tezahürleriyle günümüze kadar gelir. Bu bâtil dâvanın seyri hakkında birkaç vesika vereceğiz : 1923 yılında İstanbul İlahiyat Fakültesine mensup bir hey'et tarafından hazırlanan (İslâmiyeti Islah) —dikkat buyurun efendim (İslâmiyeti Islah)— projesinde (ibâdetin dili) bahsinde deniliyor ki, (ibâdetin lisanı Türkçe olmalıdır. Âyetlerin, duaların, hutbelerin Türkçe şekilleri kabûl ve istimal edilmeli ve mâbetlerde bu esasta teşkilât yapılmalıdır.)

Arkadaşlar, Türkçe ibâdet bahsinde ısrarla duranların hakikî maksatlarını tesbit ve teşhir için bu projenin diğer bazı maddelerini ve böyle bir projeye imza koyan şahısların adlarını da müsaadenizle okuyacağım. Deniliyor ki, bu (İslâmiyeti Islah) projesinde : (Mâbedlerimiz temiz, muntazam, kabil-i ziyaret ve kabil-i iskân bir hâle getirilmelidir. Mâbedlerde sıralar, elbiselikler tesis edilmeli ve temiz ayakkabılarla mâbedlere girilmesi tercih edilmelidir...

İbâdetlerin son derece bedîi ve heyecanlı bir şekilde yapılması temin edilmelidir. Bunun için

usûl dairesinde teganniye müsait müezzinler, imamlar yetiştirmek lâzımdır. Ayrıca mâbedlere musiki âletlerinin kabûlü dahi lâzım gelir. Mâbedlerde ilâhi mahiyetinde asrî ve «enstrümantâl» musikiye kat'î ihtiyaç vardır.)

Projenin bazı maddeleri bunlardır ve bu koruñunç dalâlet ve hiyanet vesikasının altındaki imzalar şunlardır : Prof. Fuad Köprülü, Prof. İsmail Hakkı Baltacıoğlu, maalesef Prof. İsmail Hakkı İzmirli, Prof. Halil Halit (bu zât, İntişar-ı İslâm Tarihi mütercimidir), Prof. Halil Nimetullah, yine maalesef Prof. Mehmed Ali Aynî, Prof. Şerefeddin Yaltkaya (eski Diyanet İşleri Reislerinden), Prof. Arapkirli Hüseyin Avni, Prof. Hilmi Ömer ve Prof. Yusuf Ziya.

Aynı hey'ete dahil oldukları hâlde, rahmetli Babanzade Ahmed Naim Bey'le yine rahmetli Prof. Feid Kam, imzadan istinkâf etmişler ve bu projeyi imzalamamışlardır.

Elimizde tek parti devrinin İzmir Meb'usu Münir Birsell ile Zonguldak Meb'usu Şinasi Devrim'e ait bir rapor var. Bu iki zât, C.H.P. Müstakil Grubu Başkanvekilliğine verdikleri 17 Nisan 1945 tarihli bu raporun (A) bendinin 2'nci maddesinde (Kur'an ve din tatbikatının öztürkçe olarak tanzim ve tertibi) demekteler, yine aynı bendin 3'üncü maddesinde (ibâdet yerleri Türkün gele-

neğine uygun bir tarza konularak, Halkevlerinin ibâdet yeri, ibâdet yerinin de Halkevine benzer bir şekle ifrağı.) 4'üncü maddesinde (Rûhbanlığın icabatı olan herşeyin silinmesi ve ezcümle sarık, cüppe ve din tatbikatında kullanılan her nevi kıyafetin ilgası.) 5'inci maddede (İbâdet usûlü ve zamanlarının tanzimi), 6'ncı maddede (Diyaret İşleri Reisliği yerine, Dil Kurumuna benzer bir teşkilât ikame edilerek, din teşkilâtının Devlet bünyesinden çıkarılıp millete maledilmesi)ni bazı C.H.P. lilerin mütalâası olarak raporlarına almışlar ve raporun sonuna da bu iki meb'us kendi fikirleri olarak şunu kaydetmişlerdir. (Kur'an ve din tatbikatının öztürkçe olarak tanzim ve tertibinin bir dil ve kültür işi olarak tetkiki).

Bu rapor, C.H.P. Müstakil Grubu tarafından 10 Mayıs 1946 tarihinde toplanan Büyük Kurultayın olağanüstü toplantısına mahrem olarak intikal ettirilmiştir.

Tevfik Nevzat Çağdaş... Bu adam da İlâhiyat Fakültesi profesörleri gibi röformacı!.. Bakınız gaflet ve dalâletini nerelere kadar götürmüş. (Türk - Anglo Amerikan Postası) adlı mecmuada diyor ki, bu Tevfik Nevzat Çağdaş isimli kimesne: (İbâdet tarzımızın, bundan sekiz asır evvel bilê kütleyle tatmin edecek mahiyette olmadığını sezen ve buna çare arayan ilk büyük Müslüman, Mevlâ-

nâ Celâleddin-i Rumî'dir. Halkın, ibâdet yerlerine içten gelen bir neşe ile, isteyerek ve severek gitmelerini temin kasdıyle, mâbedlere musiki ile rakası koydu. Gariptir ki, garbın en ileri milletleri, kiliselerine musikiyi ondan kaç asır sonra koyabilmişlerdir. Ancak, mâbedlere musiki sokulması bile bugünkü namaz tarzımızda bir tâdil ve ıslah amelîyesi yapılmadan, bütün halkı ve bilhassa bu gibi şeylerle hiç alâkalı olmayan gençliği ve kültür seviyesi yükselmiş kimseleri oraya koşturmak için kâfi gelmeyecektir. Çünkü musiki dinlemek için saz salonları ve radyolar geniş mikyasta imkân ve saha hazırlamışlardır. O hâlde yapılacak şey, namaz şeklinin tebdilidir...

Hâlâ devam etmekte olan ibâdet tarzımıza karşı büyük Mevlânâ :

Ser bezemin, dñn beheva mikuned

Gûy ibâdâtı Hudâ mikuned.

Yâni : (Başını yere koyuyor, kırımı havaya kaldırıyor; zavallı, Allah'a ibâdet ettim sanıyor.) dediği zaman, hakikî tapınmanın böyle olmayacağına ne güzel işaret etmiştir.

Namazın bugünkü şekli değişmelidir. Sandal-yeler üzerinde rükûu geçmeyecek şekilde yapılacak ibâdetin, en beynamaz ve en mâbedgiriz olanları da camiye çekeceği şüphesizdir.)

Men çi gûyem tamburem çi gûyed.

Hazreti Mevlânâ ne söylüyor, bu röformacı ne anlıyor!..

Bir ara bu Türkçe ibâdet meselesine bir papaz da burnunu sokmuş, Rum Patrikhanesine mensup Yakavos adlı müthiş İslâm düşmanı papaz, neşrettiği (Nurlu Ufuklara) adlı kitabın 25 ci sayfasında, (İslâm dininde inkılâp yapılması, Türklerin mukaddes kitaplarının Arapça değil, Türkçe olması lâzım geldiğini, her milletin kendi lisanı ile ibâdet etmesi gerektiğini) yazarak bu bâtil ve bozguncu dâvaya katılmıştır.

Bu mevzuda 27 Mayıs hareketini müteakip İdareye el koyan Millî Birlik Komitesinde de bazı faaliyetler görülmüştür. Bugün Senatoda tabii senatör olarak bulunan o devrin M.B.K. âzası Suphi Karaman'ın 18 Eylül 1966 tarih ve 15135 sayılı Cumhuriyet Gazetesinin 2'nci sayfasında Cemal Gürsel'in ölümü üzerine yayınlanan makalesinden öğrendiğimize göre Cemal Gürsel ezanın Türkçe okunması hakkında Komiteye bir teklif getirmiş, bu teklif uzun münakaşalara sebep olmuş, neticede rey müracaat olunmuş ve yapılan oylamada Cemal Gürsel'in teklifi Alparslan Türkeş ve arkadaşlarının gayretiyle ve bir rey farkıyla reddolunmuştur.

Görülüyor ki, bu Türkçe ibâdet, Türkçe ezan meselesi bir ilericilik hastalığı olarak zaman zaman nüksetmekte ve esefle söyleyelim ki, bu hâl, bu hastalık yalnız bize mahsus bulunmaktadır. İnsaf edelim. Bugün İngiltere'de Kur'an-ı Kerîmi meâlen İngilizceye çeviren İngiliz âlimleri dahi, (Allah) lâfzını aynen kullanırlarken, biz kalkıyor (Allahüekber) yerine (Tanrı Uludur) dâvası güdüyoruz... Hiç (Allah) ism-i şerîfi (Tanrı) kelimesiyle ifade olunur mu? Unutmayalım, varlığına, (Bir)liğine, eşi ve benzeri olmadığına, bütün yüceliklere sahip ve her türlü noksanlıklardan münezzehe olduğuna inandığımız Allahü azimüşşanın Zâtı vardır, Sıfatları vardır. (Allah) ism-i şerîfi O'nun Zâtının ismidir. Ulûhiyete mahsus sıfatların hepsini kendinde toplamış bulunan Zâtı Vacibül Vücade delâlet eden âlemdir ve ism-i âzamdır. Rab, Rahmân, Râhîm, Haalîk, Kerîm, Mâbûd gibi isimler ise, O'nun sıfatlarından bazılarının isimleridir. Bunlar has isimler olmayıp, cins isimleridir. Tanrı ve Huda isimleri de böyledir. Yâni Tanrı ismi de cins isimlerindedir.

Bâtıl olan nice ilâh ve mâbudlara tanrı adı verilmiştir. İnsanoglunun puta, ateşe, paraya, kadına ve kendi ellyle yaptığı âbideye taptığı görülmüştür. Tapıldığı müddetçe bunlar, bu gibilerin Tanrısı olurlar, tapılmadığı anda ise Tanrılık

an
za-
âl,
ur.
mi
hi,
ki-
ası
li-
ği-
in
ü-
un
ifi
a-
ci-
ur.
bi
n-
ri-
n-
di
a-
ü-
le-
ük

vasıflarını kaybederler. Halbuki gelmiş ve gelecek bütün insanlar, Allahü azimüşşanı Tanrı olarak ister tanımış, isterse tanımamış olsunlar, bu hâl Allahın, Allahlığında hiçbir değişiklik yapamaz. Ve şunu kat'iyen bilmelidir ki, Allahü azimüşşan Tanrı olduğu için Allah değil, Allah olduğu için Tanrıdır.

Arapçada cemi yapılamayan tek kelime : Allah kelimesidir. Allah ism-i şerifi mecaz yoluyla da olsa, Allah'tan başkasına söylenemez. Tanrılık dâvasına cür'et eden Firavun dahi, etrafındakilere (Ene Rabbükümül-â'lâ) demiş amma (Ene'l-lâh) dememiştir. Cehalet devrinde Mekke müşrikleri senenin günleri sayısınca Kâbenin etrafını putlarla doldurmuşlardı. Bu putların ayrı ayrı adları vardı. Bu adamlar, bu Kâbenin etrafını putlarla dolduran adamlar, çok cahil ve kaba olmalarına rağmen, hiç bir puta Allah diye isim vermemişlerdir.

Ne güzel söylemiş Mevlid sahibi Süleyman Çelebi : **Birdir Allah, andan artık Tanrı yok.** Ve hem de Mevlid-i Nebeviye Tanrı kelimesiyle değil, **Allah adın zikredelim evvelâ** mısraı ile başlamıştır.

Hâl bu iken, kâinatın Haalîk'i, bizzat kendi ismini kendi bildirmişken; O'nun Zâtına totemik ve teslis inançlarına uygun kelimelerden ad uy-

durmaya çalışmak, haber verelim, şayet kötü bir niyetin eseri değilse, mutlaka korkunç bir cehaletin neticesidir. Bu ikisinden biri.. bunun başka türlü izahı yoktur. Vaktimiz müsait olsaydı, burada ibâdetlerin farz, vacip, sünnet olan rükünlerini sayar ve bu işin neden olmayacağını izah ederdik. Bu mevzuda şu kadarını söyleyelim ki, Kur'an-ı Kerim nâzil olmuş, hadis-i şerifler tesbit edilmiş, hepsi de Hak mezhep olmak üzere dört mezhep teessüs etmiş ve herşey, âyet ve hadis hükümlerine tıpa - tıp uygun olarak yerli yerine oturtulmuştur. Müslüman olan, İslâm dairesinin içine giren bu dinin esaslarına bilâkaydüşart uymak mecburiyetindedir. Kimseyi zorla İslâm dairesi içine sokacak değiliz. **Lâ ikrahe fiddin.** Dinde ikrah, zorlama yoktur. Bu nasip meselesidir. Nasipsizler bu daire içine giremez ve böyle Türkçe ibâdet gibi, dinde reform gibi keyfemâşa iş olmaz. Bu bahisde son söz olarak kat'iyetle söyleyelim ki, bugün gerçek bir milliyetçi için Türkçe ibâdet diye bir mevzu yoktur.

III

Diğer mühim meselelerimizden biri de, dil, lisan meselesidir. Dil, milliyetimizin ana unsurlarından biridir. Milletleri öldürmeyen, sapaşağ-

lam yaşatan millî kuvvetlerin başında, hiç şüphe yok ki, dil gelir. Silâhların kaybettiği istiklâli dilin yeniden kazandığı tarihte çok kere görülmüştür. Ecdadımız lisanımızı icabında silâhiyle de müdafaa ederek tam bir titizlikle korumuştur. Meşhur Türkoloğlardan biri diyor ki : (Türkler ister galip, ister mağlûp ve ister hâkim, ister mahkûm olsunlar, hiçbir zaman, hiçbir yerde millî dillerine karşı besledikleri imandan inhiraf etmemişlerdir.) Bir yabancının şu açık ve müsbet şahadetinden hemen sonra, lisanımıza ait bir hiyaseti söylemeden geçemeyeceğim : Evet, ecdadımız dilimizi tam bir titizlikle korumuş ve icabında silâhiyle müdafaa etmiştir. Fakat hakikati söylemek mecburiyetindeyiz.. Tek bir şahıs, Mithat Paşa, evet, bazılarının hâlâ büyük vatanperver diye andıkları Midhat Paşa, Sultan 2'nci Abdülhamid Han'ın saltanatının ilk yıllarında hazırlanan 1876 Anayasasına, İmparatorluk dahilindeki bütün gayri Türk ve gayri müslim anasının kendi dilleleriyle konuşabilmeleri hakkında bir madde koymuşsa da, Sultan Abdülhamid Han buna katiyen müsaade etmemiş, bu feci maddeyi anayasa metninden çıkarıp atarak resmî dilin Türkçe olduğu hakkındaki maddeyi Anayasaya koymuş, böylece Türk diline indirilmek istenen bir darbeyi vaktinde önlemiştir.

Ulu Hakan Abdülhamid Han'ın Türkçeyi korumak bahsinde bir gayreti daha vardır. Onu da söyleyelim : İran hükûmeti 1900 yıllarında Azerbaycan'daki Türk mekteplerinde Türkçe tedrisatı yasak etmişti. Bu Türkçe yasağının devam ettiği günlerde İran Şahı Muzaffereddin resmî ziyaretle İstanbul'a gelmiş, bu ziyaretten faydalanan Sultan Abdülhamid Han, Azerbaycan'daki Türkçe yasağının kaldırılması, Türk mekteplerinde Türkçe tedrisat yapılması hususunda İran Şahını ikna etmiş ve Muzaffereddin Şah, daha memleketine dönmeden İran Maarif Nezaretine bir telgraf çekerek Türkçe yasağının kaldırılmasını emretmiş, böylece Azerbaycan'da Türkçe tedrisat Ulu Hakan'ın gayretiyle temin edilmiştir.

Türkçenin muhafazası mevzuunda yakın mazide cereyan etmiş bir vak'a, bir gerçek, bir şahlanmış daha vardır. Onu da kaydedelim : Bu memlekette Vagon Li hâdisesi diye anılan bir gençlik hareketi olmuştur. Malûm.. Vagon Li.. Yataklı Vagonlar Şirketi. Beynelmillel bir şirket. Bu müessesenin dünyanın her tarafında, tabii bu meyanda Türkiye'de de şubesi var. İşte bu şirketin İstanbulda Beyoğlu Acentasında 1933 yılında cereyan eden bir hâdise, Vagon Li şahlanışına, sebep olmuştur : 23 Şubat 1933 Perşembe günü Vagon Li'nin Beyoğlu Acentasına müracaat eden bir

tüccar, o günkü Ankara treni için bir bilet istemiş, tüccara muhatab olan Naci Bey adındaki bir memur o günkü trende boş yer olmadığını söylemiş, bu arada Galata acentasına da telefon ederek orada satılık bilet olup olmadığını sormuş ve tabiatıyla bütün bu konuşmalar Türkçe cereyan etmiştir. Memur bu şekilde, bir müşteriye bilet temini için uğraşırken Acentanın Müdürü birden yerinden fırlamış orada bulunan diğer memurlara Naci Beyi göstererek, (Bu adam böyle nece anırıp duruyor, Türkçe mi?) diye sormuş ve memura dönerek, (Burada resmî dilin Fransızca olduğunu bilmiyor musunuz, size sopa ile mi hareket etmeli) diye bağırmıştır. Müdürün bu küstahça hareketine Naci Bey, (Ben Türküm. Benim memleketimde resmî dil Türkçedir. Hattâ siz bile Türkçe öğrenmelisiniz) şeklinde cevap vermiştir. Bu cevap karşısında büsbütün küstahlaşan müdür, memura 10 lira nakdî ceza (1933 de 10 lira çok para) verdiğini söylemiş Naci Bey ise, (Ne diye ceza veriliyor? Kendi memleketimde kendi dilimi konuşmam suç mudur?) deyince, müdür, (Sizi 15 gün için kovuyorum) sözleriyle kükremiş ve bu söz üzerine Türkiye'de Türkçe konuştuğu için böyle bir hakarete maruz kalan memur acentayı terkedip gitmiştir. Diğer vazifeliler müdüre yaptığı hareketin doğru olmadığını, arkadaşlarının

Türkçe konuşmakta haklı olduğunu ve verilen cezanın geri alınması için tavassutta bulunmuşlarsa da, müdürün cevabı şu olmuştur : (Ya o gider, yahut da ben). Bu hâdise matbuata aksetmiş ve ertesi günkü gazetelerde vak'a bütün teferruatıyla yazılmıştır. Arkadaşlar, o yıllarda Üniversite gençliği bütünüyle milli şuura sahipti. Milliyetçi bu gençler meşhur Razgrad hâdisesine karşı ayaklanmışlardır. Çanakkale Şehidliği için ilk teşebbüs bu gençlerden gelmiştir. Aynı gençler daha sonra harçlıklarından artırdıkları para ile Mehmed Âkif Beyin kabrini yaptırmak faziletini de göstermişlerdir. Bu gençler 1929 da kurulan M.T.T. Birliğinde toplanmışlardı. Başlarında D.P. iktidarı yıllarında Maarif Vekilliği yapan ve o yıllarda Mühendis Mektebi talebesi olan rahmetli Tevfik İleri vardı. İşte bu Vagon Li acentasında vuku bulan Türkçeye tecavüz hâdisesi karşısında M.T.T. Birliği derhal harekete geçmiş ve bir çığ hâlinde Beyoğluna akarak, sonradan adı Konak olan Tokathyan Otelindeki Vagon Li acentasına gelmişlerdir. Bu mitinge muazzam bir gençlik kütlesi iştirâk etmiş ve Beyoğlunda hayat tamamen felce uğramıştır. Acenta önünde konuşan gençlerden biri (dilimize saygı göstermesini bilmeyenleri affetmeyecek ve onları saygılı hâle getirmesini bileceğiz) demiş, Vagon Li acentası ta-

mamen tahrip edilmiştir. Bu tahrip işi, şirketin Galata acentasında da tekerrür etmiş, gençliğin bu hassasiyeti uzun zaman hafızalardan silinmemiş, İstanbul'daki gayri Türkler vapur - tramvay gibi nakil vasıtalarında ve umumî yerlerde Türkçe konuşmaya mecbur olmuşlardır.

Efendim, en iptidaî kavimlerden, en medeni cemiyetlere kadar, bütün topluluklarda haberleşme, karşılıklı meram anlatmak ve anlaşmak ancak dil ile mümkündür. Her türlü kültür faaliyetinin esasını dil teşkil eder. Dil aynı zamanda bir cemiyetin kültür ve medeniyet seviyesinin de ölçüsüdür. Millî ve içtimaî tesanüt dil ile olur ve o dil bozuldu mu bütün kültür faaliyeti aksar, mazi ile alâka kesilir. Dili alt - üst olmuş bir millet, kendisini yaşatan an'anevî kıymetlerden mahrum kaldığı gibi, istikbaldeki fikir nizamını da kuramaz. Şu hâlde dilimiz üzerinde büyük bir hassasiyetle durmak ve Türkçeyi bugün içinde bulunduğu keşmekeşten kurtarmak mecburiyetindeyiz. Burada size tarihin meşhur bir rivayetini nakledeceğim: Roma'nın despot hükümdarı (Tiberius) Roma Âyan Meclisinde bir konuşma yapar ve bu konuşma esnasında uydurma bir kelime kullanır. Otoritesinin kuvvetini iyice belirtmek hırsıyla da bu uydurma kelimeyi üstüne basa, basa iki defa tekrarlar. Âyan Meclisi âzasından (Marcellus), hü-

kümdarın sözünü keser, millet ve memleket diline hürmet etmesi ricasında bulunur. Bu sırada her diktatörün etrafında bulunan dalkavuklar tipinden biri ayağa kalkarak efendisini müdafaaya çalışır ve der ki : Marcellus! Mevzuubahs ettiğin kelime, farzedelim ki, memleket dilinden değildir. Fakat mademki Roma İmparatorluğunun büyük sahibi olan hükümdarımızın ağzından çıkmıştır, öyleyse bu kelime artık bizim olmuştur. Bu dalkavuğun sözleri karşısında salonu kaplıyan derin sessizlik perdesini Marcellus'un şu sözleri yırtar. Der ki, bu Marcellus adlı âyan âzası : Haşmetmeap, bu adam yalan söylüyor. Siz dilediğiniz insana Roma vatandaşlığı sıfatını verebilir, rütbe veya mevki ihsan edebilirsiniz. Fakat bizim dilimizden olmıyan bir kelimeye Romalı olma hakkı veremez, uydurduğunuz bir kelimeyi dilimize sokamazsınız.

Yüzyılların ötesinden gelen bu gür ve gerçek sesi bizim uydurma dilcilerin patlyası kulakları duymalı.. duymalıdır da, ecdadımızın mirası ve şerefli tarihimizin yadigârı olan lisanımızla çocuk oyuncağı gibi oynamamalıdır! Nedir bu öztürke denilen, uydurma dil kepazeliği? Böyle bir kepazelik, böyle bir hiyanet tarihin hangi devrinde ve hangi milletinde görülmüştür? Merhum Ali Fuad Başgil'in dediği gibi : Allah muhafaza, şu

ne
er
n:
a-
te-
ir.
ik
ur,
a-
in
ar.
e-
a-
e-
z-
e-
o-
ek
rı
ve
k-
e-
de
li
su

toprakları düşman kuvvetleri işgal etse de, bu düşman şu millete bir eziyet şekli düşünseydi bu uydurma dilden daha beter bir işkence yapamazdı. Unutmayalım, Garplı münekkidler dahi, bizdeki gibi garip bir dil hareketini tarihin kaydetmediğini ve bu çeşit bir hareketi ancak Babil Kulesi hâdisesinde görmek mümkün olduğunu yazmaktadırlar. Her milletin bir ana dili vardır. Biz ise nerdeyse, evlâd Türkçesi, ana - baba Türkçesi şeklinde iki ana dil kabûl etmek mecburiyetinde kalacağız. Evlâd, ana - babanın; ana - baba, evlâdının dilini anlayamaz hale geldi. Nedir bu başıboşluk? Mektepde başka Türkçe, radyoda başka Türkçe, cemiyette başka Türkçe, resmî muamelâta başka Türkçe!

Arkadaşlar, bu keşmekeş geleceğimizi tehlikeye koymuştur ve bu hâle de, maalesef bu uydurma dil hareketine (dur) diyemeyen mes'ul makamlar sebep olmuştur. İddia ediyoruz : Şayet yıllarca önce Maarif Vekâleti bu öztürkçe denilen uydurma kelimelerin mektep kitaplarına girmesine müsaade etmeseydi; ne T.D.K. nun, ne 3-5 sözde kalem sahibinin ve ne de bunların tesiri altında kalan radyonun gayreti, Türkçeyi bu hâle getiremez, nesiller arasında bu derece feci bir uçurum açılmazdı. Evet hâl budur : Nesiller arasın-

da feci bir uçurum. Necip Fazıl Beyin (Destan) adlı şiirinde dediği gibi :

**Bir şey koptu benden, şey, herşeyi tutan bir şey,
Benim adım Bay Necip; babamınki Fazıl Bey.**

Efendim, elbetteki lisanın bir gelişmeye, inkişafa ihtiyacı vardır. Fakat bu tekâmül tedrici bir surette yapılmalı ve ilmî hakikatlere uygun olmalıdır. İşte burada şu konuştuğumuz dil, asırlardanberi bu topraklar üzerinde oturan ecdadımızdan muhtelif istihalelerle bize kadar gelen Türkçedir. Fakat Öztürkçe ne demektir arkadaşlar? (Mektep) kelimesini Arapça diyerek at, bunun yerine Fransızların (ecol) kelimesini al, (okul)a çevir ve buna öztürkçe de. Bu mudur Türkçeyi yabancı kelimelerden temizlemek, lisanımızı sadeleştirmek hareketi?

Türk Dil Kurumunun uydurmalarını ve bu Kurumun içyüzünü merhum şair Halil Nihad Ağaç Kasidesinde manzum olarak hicvetmiştir. Hem şairin ruhunu şadetmek, hem de bu hicviye hakkında bir malûmat vermek üzere, bir kıt'asını nakledeyim :

**Kurumca ilm-i nebatat'a dendi, Bitkibilik!
Arapça, Farsça yasak, isteyen desin Botanik
Bilince şiveyi Tarih'e Dün - Bilik demeli!
Bu, dümbelek gibi bir şey de olsa bellemeli!**

Öztürkçe diye bir şey yoktur. Anayasanın

3'üncü maddesi (Resmî dil Türkçedir) der ama, öztürkçedir demez. Nasıl Arapça, Arap milletinin, Fransızca Fransız milletinin, Almanca Alman milletinin konuştuğu dilse; Türkçe de bugünkü hudutlarımız içindeki Türk'ün de, dışarıdaki Türk'ün de konuştuğu dildir. Size bir gerçeği nakledeyim: Hatırlarsınız Başbakanımız Süleyman Demirel evvelki yıl Sovyet Rusya'ya yaptığı resmî ziyarette, Azerbaycan'a da uğramış ve oradaki Türk kardeşlerimizden içten kopup gelen büyük bir alâka görmüştü. Azerbaycan ziyaretinin sonunda Bakû'da Başvekilimiz ve maiyeti şerefine büyük bir ziyafet verilir. Bu ziyafette Türk hey'etiyle Azerbaycan Başbakanı ve hükûmet üyeleri Türkçe olarak tatlı tatlı sohbet ederler. Bir ara Azerbaycan Başbakanı Süleyman Demirel'e (Bakın sizinle ne güzel Türkçe konuşup anlaşıyoruz. Fakat nedense biz Ankara Radyosunun dilini anlayamıyoruz) diyor. Bu haklı ve ıstıraplı feryada sofrada hazır bulunan o günkü Sanayi Bakanımız Mehmet Turgut cevap verir ve der ki: (Ekselâns, merak etmeyin, onu biz de anlayamıyoruz.)

Görüyorsunuz ki arkadaşlar, bu uydurma dil faciası yalnız Anadolu'da, kendi aramızda değil, bütün Türklük âleminde menfi tesirlerini göstermeğe başlamıştır. Türkçenin sadeleştirilmesiyle,

ürkçenin sarf ve nahviyle kat'iyen alâkası olmayan bu uydurma dil hareketini ortaya atanlar, yürütenler ve bugünkü keşmekeşe sebep olanlar, bu milletin baş düşmanıdırlar. Dinî terbiyeye, tarih şuuruna, millî dile ve millî edebiyata karşıdırlar. Mevcut nizamı yıkmak ve uydurdıkları dil gibi kendi uydurmaları olan nizamı bu memlekette yaşatmak isteyenlerdir. Bunların şairi Nazım Hikmet (Düşmanınız asaletin, kelimelerde bile) diyerek çömezlerine işareti vermiştir. Bu adamlar dilimizi tahrif ederek mazi ile olan alâkamızı kesmek sevdasındadırlar. Yaşayan Türkçe ile yazılmış bütün dinî ve millî eserler unutulacak, okunamayacak ve gençlik dinin ahkâmını bilmeyecek, şanla, şerefle dolu tarihini anlamayacak, faziletler kadar hiyanetlerden de haberi olmayacak, ecdadını tanımayacak ve başıboş bir hâlde onların uydurdıkları nizama koşacak. İşte öztürkçe denilen uydurma dil hareketinin gayesi budur!

Efendim, bu memlekette mevcut bütün partiler programlarının en göze batacak yerine Milliyetçilik maddesini oturtmuşlardır. Lüzumu hâlinde hemen programlarındaki bu milliyetçilik maddesini öne sürerler. Fakat bu nemenem milliyetçiliktir arkadaşlar? Milliyetin ana unsurlarından biri olan dilimiz bugünkü çıkmaza girmiştir, bu bir gerçektir. Gerçektir ama, milliyetçiyiz di-

yenlerde en ufak bir kıpırdanış, bir gayret yoktur. Senatörlerimiz, milletvekillerimiz bu hiyaneti Parlâmentoya götürmeli ve bir kanun mevzuu olarak bu işi ele almalıdırlar. TRT denilen ve bugün bu uydurma dil mevzuunda en büyük rolü oynayan müessese ıslah edilmeli, bu milletin radyosu bu milletin dilini konuşmalıdır. T.D.K., Türk kültürünü ve dilini bilmeyenlerin elinden alınarak gerçek ilim adamlarına teslim edilmeli ve bu Kurum, Türkçeyi politikanın değil, ilmin ışığında bir düzene koymalıdır. Bu mevzuda son sözü müz şudur ki, meşhur lisanîyatçı Max Müller'in (Türkçe o kadar mantıkî bir dildir ki, sanki alimler tarafından yapılmıştır) dediği dilimizi, gerçek bir milliyetçi korumakla mükelleftir. Bu dil nasıl kaybolmadan bize kadar gelmişse, bizden sonrakilere de öylece intikal etmelidir.

Arkadaşlar, lisan bahsinde söyleyeceklerimiz bitti. Ancak bu bahsin hemen arkasından, yanlış olarak kullanılan ve bu yanlış kullanılışı bana çok giran gelen bir kelime üstünde durmadan geçemeyeceğim. Bu «Yaratmak» kelimesidir. Yaratmak ne demektir arkadaşlar? Yaratmak yoktan var etmektir ve yoktan var etmek yalnız Allah'a mahsustur. Şu hâlde şurada kurulan bir fabrika veya tezgâha, burada yapılan bir mektep veya hastahane binasına yarattık demek insanoğluna

yakışır mı? Kurulacak bir fabrika veya yapılacak bir hastahane, işler hâle gelinceye kadar uzun zaman istemekte türlü safhalar geçirmekte ve insanoğlu bu tesisi kurabilmek için bir sürü vasıtaya ihtiyaç duymaktadır. Yaratmak için, hiçbir kayda, şarta, örneğe, zamana, alât ve edevata muhtaç olmamak lâzımdır ki, bu da yalnız Cenab-ı Hakka mahsustur. Allah'ın bir (kün), (ol) emriyle, yer - gök, bütün kâinat hemen oluvermiş ve bu oluş Allahın kudretinden hiçbir şey eksiltmemiştir. İşte Yaratmak budur! Mevlid şairi Süleyman Çelebi merhum bu hakikati selis bir lisanla ne güzel söylemiştir :

«Ol» dedi, bir kerre, var oldu cihan

«Olma» derse, mahvolur, ol dem heman.

Yaratmak kelimesinin velevki farkına varılmadan dahi olsa ulu - orta ve gelişi güzel kullanılmasına edep prensipleri müsait değildir. İnsanoğlu Rabbinin bilmeli her ân Allahın azametini düşünmeli ve Yaradana karşı terbiyesizlik etmemelidir.

IV

Arkadaşlar, milliyetimizin ana unsurlarından bir diğeri de, tarih şuurudur. Bu bahiste de söyleyeceklerimiz var : Her milletin kendi mefa-

hriyle övünmeğe, zaferlerini kutlamağa, şerefli günlerini anmağa hakkı vardır. Çünkü bir millet, mazisinden, tarihinden aldığı kuvvetle yaşar. Dünkü kahramanlık menkıbeleri, fedakârlık örnekleri, yiğitlik destanları, bugünün ve yarının şehamet ve hamaset kaynaklarıdır. Binaenaleyh tarihimizi çok iyi bilmek mecburiyetindeyiz. İç ve dış düşmanlarımızın Tanzimattan beri memleketimizde oynamak istedikleri oyun neticesi, birçok tarihî hâdiseler bugünkü nesle hep ters yüzüyle gösterilmiştir. Fakat efendim tarih, günlük politikanın oyuncağı değildir. Gerçek tarihçi ikbal sahiplerinin düşündüğü gibi düşünmek zaruretinde de değildir. Vakıaları, tarafsız şekilde incelemek mecburiyetindedir. Hâdiseler karşısında tarafsız kalamayan, günün modasına göre söz söyleyen, gerçek tarihçi değildir. Bizde bilhassa 1908 Meşrutiyetindenberi gelen rejimler hep birbirinden inkılâpçı oldukları için, muhafazakâr politika ve bu politikanın sahipleri devamlı şekilde kötülenmiş, hâdiseler ve şahıslar tarafsız bir şekilde tetkik olunmamıştır. Tarih adına yazılanların pek azı hariç, ekserisi günün modasına uyularak kâleme alınmıştır ki, bunların gerçek tarihle alâkası yoktur. Burada bir tarihî hâdiseyi inceleyecek, dolayısıyla gerçek tarihin sesini duyurmaya çalışacağız: Efendim, tarihimizde 31 Mart Vak'ası

denilen bir hâdis e vardır. Vak'a cüm lenizce ma-
lûm Uzun boylu tafsilâta lüzum yok. İstanbulda-
ki 1'inci Orduya güvenemeyen İttihadçılar tara-
fından (Nigâhbân-ı Hürriyet), (Muhâfız-ı Meşru-
tiyet) gibi garip ve acaip adlarla, 2'nci Meşru-
tiyetin muhafazası için Selânikten İstanbul'a gön-
derilen Avcı Taburları ayaklanmış, başlarındaki
subayları hapsetmiş, bir nazır, bir meb'us ve bir
kaptan öldürülmüş, İstanbul 11 gün anarşi içinde
yüzmüş, bu arada Hüseyin Hilmi Paşa kabinesi
düşmüş, Tefvik Paşa sadarete getirilmiş, nihayet
Selânikde bulunan İttihatçılar (Meşrutiyet elden
gidiyor) endişesiyle İstanbul'a asker sevk etmiş.
(Hareket Ordusu) adı verilen gayri mütecanis bir
kalabalık Mahmud Şevket Paşa kumandasında
İstanbul'a gelmiş, Abdülhamid Hanı hallederek,
duruma hâkim olmuştur. Kaba hatlariyle hâdis e
budur. Şimdi açalım elimizdeki tarih kitaplarını,
ansiklopedileri, bakalım 31 Mart Vak'ası madde-
sine ne yazıyor? 31 Mart Vak'asını Sultan 2'nci
Abdülhamid Han tertip etmiş, isyancılara el altın-
dan para vermiş, onları teşvik etmiş, böylece Meş-
rutiyeti yok ederek kendi şahsî idaresini yürüt-
mek istemiş ve bu vak'a dolayısıyla hallolunup,
Selâniğe sürülmüş!.. Yalandır bu iddialar arka-
daşlar. Yalan olan bu iddialara karşı, size tarihin
gerçek sesini duyurmaya çalışacak ve naklettiğim

her hâdiseye ait vesika vererek me haz göstereceğim. Burada şu hususu peşinen kaydedeyim ki, ben, bilmem hangi sarayın kilercibaşısı falan ağasının veya Mabeyn erkânından filân beyin torunu değilim. Saraylı değilim, padişahcı da değilim. Benim şurada tarih şuuru bahsinde söyleyeceklerim tamamen hasbidir. Sırf (hakikat için hakikat) prensibine uyarak elimde bulunan vesikaları nakledeceğim.

Allahım kalmasın bu dünyada hiçbir hakikat nihan.

Efendim, Sultan Abdülhamid Hanın 31 Mart Vak'asında hiçbir suretle eli olmadığına dair gerçek tarihin pek çok şahadeti vardır.

Bu cümleden olarak :

1 — Abdülhamid Hanın hallinden sonra bütün Yıldız Sarayının evrakı elinden geçen meşhur İbnülemin Mahmud Kemal İnal Maarif Ve-kâleti tarafından yayınlanan **Osmanlı Devrinde Son Sadrazamlar** adlı 14 ciltlik mühim eserinin 2'nci baskısının 9'uncu cildinin 1296 ve 1297'nci sayfalarında,

2 — Uzun yıllar Mabeyn kâtipliğinde bulunan ve meşhur Babîâli baskınında Kâmil Paşa kabinesinde Dahiliye Nazırı olan Ahmed Reşid Rey, İstanbulda Türkiye Yaynevi tarafından ya-

yanlanan **Canlı Tarihler** adlı eserin 3'üncü cildinin 27'nci sayfasında,

3 — Sultan Abdülhamid Hanın saltanatının son yıllarında Mabeyn Başkâtipliğinde bulunan Ali Cevat Bey (bu zât büyükelçi Cevat Açıkalın'ın babasıdır) Türk Tarih Kurumu tarafından neşrolunan **2'nci Meşrutiyet ve 31 Mart Vak'ası** adlı eserinin 97'nci sayfasında,

4 — Uzun yıllar Mabeyn hizmetinde bulunan ve dostu - düşmanı tarafından son derece itimada şayan bir zât olarak tanınan Ali Fuad Türkgeldi, Türk Tarih Kurumu tarafından neşrolunan **Görüp - İşittiklerim** adlı eserinin 2'nci tabının 42'nci sayfasında,

5 — Tarihî tetkikleriyle meşhur Feridun Fazıl Tülbentçi İstanbulda İskit Yayınevi tarafından neşrolunan **Resimli Tarih Mecmuasının** 2'nci cildinin 898'inci sayfasında,

6 — Genç tarihçi, Yılmaz Öztuna tarafından yazılan ve İstanbulda Hayat Mecmuası neşriyatı arasında 37 numara ile yayınlanan **Türkiye Tarihi** adlı eserin 12'nci cildinin 195'inci sayfasında,

7 — İttihatçıların istihbarat teşkilâtı olan meşhur (Teşkilât-ı Mahsusa)nın Reisi Hüsameddin Ertürk tarafından yazılan **2 Devrin Perde Arkası** adlı hâtıratın 161'inci sayfasında.

8 — Millî bir şuurla Türk tarihini tetkik eden

ve eserleriyle yaptığı hizmet aslâ inkâr edilmeyecek olan İsmail Hami Danişmend'in Türkiye Yâ-yinevi tarafından yayınlanan **İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi** adlı kıymetli eserinin 4'üncü cildinin 2'nci tabının 370'inci sayfasında,

Abdülhamid Hanın 31 Mart Vak'asına kat'iyen karışmadığı sarahatle ifade olunmaktadır. Bu vesikaları vaktimiz dar olduğu için, ayrı ayrı okuyamadım. Yalnız yukarıdaki sekiz vesikaya ilâveten dokuzuncu vesika olarak bir tanesini size ay-nen nakledeceğim : İstanbul Gazeteciler Cemiyeti Reisi, maruf muharrir, Burhan Felek 14461 sayılı ve 3 Kasım 1964 sayılı Cumhuriyet Gazetesinin 3'üncü sayfasında, «Hâdiseler Arasında Felek» sütununda diyor ki : (Sultan Hamid devrini görmüş, yaşamış olan biz yaştaki kimseler, bu Padişah hakkında doğruya yakın hükümler vermek imkânına herkesten ziyade sahibiz. Onun için ben sırası geldikçe; bu padişaha yorulan bir takım yalan - yanlış işleri düzeltmeye çalışırım. Nitekim 31 Mart Vak'asında —umumî kanaat hilâfına— Sultan Hamid'in eli yoktur ve bu tarihen de sabittir.)

İşte ilerici bir gazetede bir görgü şahidinin açık şahadeti!...

Arkadaşlar 31 Mart Vak'asını müteakip, İttihatçıların İstanbul'a tamamen hâkim olduğu gün-

lerde, Saraya giden Sadrazam Tefvik Paşaya Sultan Abdülhamid Han, (Bu 31 Mart hâdisesini bana isnad ediyorlar, bunu hiçbir veçhile kabul edemem, mes'uliyetinin ve lekesinin benim üstümde kalmasına razı olamam. Bir fevkalâde komisyon mu yoksa Divan-ı Âli mi teşekkül eder. Her ne suretle olursa olsun tahkikat icra edilsin, mes'ulleri meydana çıksın. Bu şartla ben saltanattan feragat ederim) der. Sadrazam gider. İttihatçı çeteye, Ulu Hakanın arzusunu bildirir. Aldığı cevap aynen şudur : (Ya temize çıkarsa bizim hâlimiz ne olur?)

Efendim, bu 31 Mart hâdisesinde izaha muhtaç bir nokta var : Abdülhamid can kaygusuna düşüp, muhtelif sefaretlere müracaatla güya iltica hakkı istemiş... Büyük ve alçakça uydurulmuş bir yalan! Abdülhamid kaçmaya teşebbüs etmemiş, bilâkis muhtelif sefaretlerden gelen teklifleri reddetmiştir. Bu mevzuda size müthiş bir Abdülhamid Han düşmanının itirafını nakledeceğim : Kimdir bu adam biliyor musunuz? Bu adam Midhat Paşanın oğludur! Evet, Midhat Paşanın oğlu Ali Haydar Midhat, 1946 yılında İstanbul'da Galata'da Güler Basımevinde basılan (Hâtıralarım) adlı eserinin 226'ncı sayfasında diyor ki : (Hal'inden bir kaç gün evvel, Rusya Sefiri kendisini ziyaretle Rusya Çarının dâvetlisi sı-

fatıyla, sefaretin maiyet vapuruna binerek Rusya'ya gitmesini teklif etmiş, fakat Sultan Hamid bu teklifi reddetmiştir. Daha sonra, Almanya İmparatoru da, sefaret maiyetine memur Lorley vapuru ile kaçması için haber göndermişse de bunu da kabûl etmemiştir. Sultan Hamid gibi korkak, müvesvis bir hükümdarın 33 sene vehmini kamçılamiş olan halli tehlikesi karşısında, hariçten gelen imdat tekliflerini reddetmesi inanılmayacak şeylerden olmakla beraber, bunu bana hikâye eden bizzat Alman Sefiri, Baron Marşal olduğu için, cereyan eden bu vak'aya hayret etmemek elimden gelmedi.)

Görüyorsunuz ya, firar tekliflerini reddeden Abdülhamid Hanın bu hareketine (inanılmayacak şeylerden olmakla beraber) diyor! İnanamıyor... Çünkü babası Midhat Paşa, Sultan Abdülaziz Hanın katli hâdisesiyle alâkalı olarak İzmir'den İstanbul'a götürüleceği zaman hemen konağından kaçmış ve soluğu Fransız Başkonsolosluğunda almıştı. Midhat Paşanın, bu firar ve iltica hâdisesine Yılmaz Öztuna Türkiye Tarihinin 12'nci cildinin 139'uncu sayfasında (Son devir Türkiye tarihinin en çirkin olaylarından biri) diyor. Nitekim Midhat Paşa da sonradan bu hareketinin şahsı için nasıl bir leke olduğunu anlamış ve hâtıratında (Yalnız bana değil, evlâdına da kalacak tarihî

ömrümün lekesidir) diyerek itirafta bulunmuştur. Midhat Paşa muhakeme edilmek üzere çağrılıyor, ortada, henüz verilmiş bir hüküm yok. Muhakeme korkusuna hemen Fransız Başkonsolosluğuna iltica ediyor, Abdülhamid Han ise, hayatının ve saltanatının tehlikede olduğunu bile bile ayağına gelen iltica tekliflerini, (Elerimi cımbızla koparacaklarını bilsem, bir cenebi devlete ilticayı düşünemem. Vatanımdan kaçmak mucibi ârdır. Hat-tâ bu, benim gibi 33 sene bir devlete padişahlık etmiş bir insanın irtikap edemeyeceği en büyük alçaklıktır) diyerek reddediyor, böyleyken, Midhat Paşa'ya büyük vatanperver deniliyor. Abdülhamid Hana ise Kızıl Sultan. Olur mu bu derece büyük hak ve hakikat kalpazanlığı? Hangi Kızıl Sultan? Ulu Hakandır o, Ulu Hakan!

Bu kadar müsbit vesaike ve kuvvetli şahadete rağmen bugün hâlâ bizdeki sözde tarihçiler yine bildiklerini okumakta ve bu şahadetleri görmemezliğe gelmektedirler. Fakat saçma metodlar, yapmacık teoriler, uydurma vesikalar, dostça medih veya düşmanca kin ifade eden yalan lâflarla tarih yazılmaz. Biz, bu büyük milletin sağlam insan mantığından süzölmüş gerçek tarihinin yazılacağına inanıyor ve vesikalarımızı istikbalin gerçek tarihçisine takdim ediyoruz.

V

Efendim, komünizm, komünizma ile mücadele meselemiz var. Kısaca buna da temas edelim. Tarihimizi tetkik edenler bizim (Moskof) adında ezeli bir düşmanımız olduğunu, bu düşmanın bütün tarih boyunca daima Türk milletini ezmek için fırsat kolladığını ve bizi zayıf bulduğu an, derhal harekete geçtiğini bir hakikat olarak, tarih sayfalarında sarahatle görürler. Moskofun bu ezeli düşmanlığını riyazî bir kat'iyetle ifade etmek üzere şu kadarını söyleyelim ki, ilk Türk - Moskof savaşı 1639 yılında başlamış ve 1'inci Cihan Harbi sonuna kadar geçen 278 yıl içinde yapılan 14 savaş, tam 49 yıl devam etmiştir. Yâni ortalama bir hesapla, her 19 yılda bir, Türk ordularıyla Moskof orduları karşı karşıya gelmiştir ki, dünya tarihinin son 300 yılında, böyle birbirileriyle her 19 yılda bir savaşmış başka iki millet yoktur. Bu devamlı mücadele, Anadolu'nun taşını toprağını Moskof düşmanlığıyla yoğurmuş ve bu toprakların öz evlâdlarında Moskoftan alınacak intikam, milli bir mefkûre hâline gelmiştir. Moskoftan alınacak intikamın, bu milletin ruhunda nasıl ve ne derece yer ettiğini arz ve takdim gayesiyle sizlere bir vesika vereceğim : Efendim, Bolu vilâyeti-

nin, Akçakoca kazasının Göktepe köyü kabristanında bir mezar vardır ve bu mezarın taşında aynen şunlar yazılıdır : (Moskof keferesinden intikam alamayan merhum Alemdar Ali Ağanın ruhuna Fatiha. 1764) Millî mefkûresini şahıs derdi hâline getirmiş olan bu mübarek Türkün, merhum Alemdar Ali Ağanın mezar taşı Türk ruhunun röntgen filmidir ve işte Moskof düşmanlığı bu milletin ruhunda bu derece yer etmiştir.

1917 Rus ihtilâlini müteakip komünizma adını alan, Moskof emperyalizması, kullandığı çok mahirane usûller ve şeytanî metodlarla bütün insanlığı, bu meyanda yurdumuzu da tehdit eden bir âfet hâlini almıştır. Dünyanın pek çok memleketlerinde gayelerine sür'atle vasil olan komünistler, yurdumuzdaki 50 yıllık faaliyet devrelerinde, bütün mel'ânetleriyle çalışmalarına ve hat-tâ zaman zaman bazı hükûmetlerimizin gaflet ve müsamahalarından da istifade ile gemi aزیya almalarına rağmen, bütün tahribatları, millî şuurdan yoksun gafil ve cahiller üzerinde olmuş, bazı sözde ilim ve siyaset adamı ile yine bazı patron ve yüksek mevki sahibi kimseler de karışık hesaplara kurban giderek komünizmadan yana çıkmışlardır. Arkadaşlar, burada mühim bir noktayı bilhassa hatırlatmak isterim : Bizde garip bir lakaydi, bir adam - sendecilik var. Bazı kimselerde ve

hattâ devlet adamları arasında dahi (adam sende şu kadar komünistten ne çıkar) telâkkisi hâkimdir. Bu çok hatalı bir tutumdur. Çünkü dünyanın hiçbir memleketinde, hiçbir zaman komünistlerin bir ana muhalefet veya bir ana iktidar partisi gibi, çok sayıda vatandaşa hitab eden bir siyasî parti hâlinde teşekkül ettikleri, yayıldıkları ve faaliyet gösterdikleri görülmemiştir. Komünistler için makbul olan, az sayıda, hususî surette yetiştirilmiş, hareket ve taktik kabiliyeti fazla, her kalıba girebilen, komünizmaya kendini adanmış insanlardan mürekkep bir ekalliyet partisi hâlinde kalmaktır. Çünkü teşkilât genişledikçe mahremiyeti kalmaz. 1917 de Troçki, Çarlık idaresinin Başvekili Kerenski hükûmetine karşı ilk komünist ihtilâlini yaptığı zaman, yanında hususî surette yetiştirilmiş 950 komünist vardı. 1918 de komünist ihtilâli tamamen muvaffak olarak Çarlık idaresini tasfiye ettiği ân ise, 200 milyonluk koca Rusya'da komünistlerin adedi azamî 35 bin civarında idi. Çekoslovakya'da, Bulgaristan'da, Macaristan'da bu hep böyle olmuş, daima ekalliyette kalan, hattâ hiç ehemmiyet verilmeyen komünist partileri ve onların hususî surette yetiştirilmiş bir avuç militanları rejimi değiştirmeye muvaffak olmuşlardır.

Efendim, hasmını tanımayan mücadeleyi kay-

beder. Düşmandan korunmak için onu iyice tanımak şarttır. Ve bilmek lâzımdır ki,

Komünizma, Moskof emperyalizmasının adıdır. Komünizmanın kanun dışı olduğu memleketlerde ise, komünizmanın maskesi, sosyalizmadır.

Her komünist, Moskovanın kölesidir. Oradan gelen her emre bilâkaydüşart itaate mecburdur.

Komünizma, hâkimiyeti altına aldığı memleketlerde kendisine karşı koyacak herşeyi yok eder. Dinî, millî, fikrî bütün müesseseleri ve mensuplarını ilk hamlede tasfiyeye tâbi tutar.

Herşeye el koyar. Fabrikalar, radyolar, madenler, demiryolları, bankalar, matbaalar, hanlar, apartımanlar, oteller ve büyük arazi parçaları da dahil olmak üzere herşey komünizmanın pençesi altına girer.

Komünizma her çeşit ahlâksızlığın başlıca müdafiidir. Açık-saçık resimlerin, müstehçen hikâye, roman, şiir ve karikatürlerin bol ve ucuz şekilde neşrini temin eder. Tiyatro ve sinema ile bütün ahlâk kaidelerini çiğner. Her vasıta ile fuhşu teşvik eder. Evlilik, âile, namus gibi kelime ve mefhumlar onun lûgatinde yoktur ve bunlar gericiliktir. Nitekim, dünyada komünizma ile mücadele eden en mühim teşekküllerden biri olan (Yeniden Ahlâk Silâhlanması) adlı teşekkülün bütün dünyada açtığı ahlâk seferberliğinin önderlerin-

den biri olan Prof. Dr. Buchman diyor ki : (Bütün ahlâk prensipleri ayaklar altına alınmış bir milletin vatanını komünizmanın silâhsız işgal etmesi işten değildir ve gün meselesidir.)

Komünizma hâkimiyetinin tahakkuku için her kılığa bürünür. Müesses nizamı, yâni devleti devirmek için halkı birbirine düşman sınıflara parçalar ve aralarına hased, kin, intikam hisleri sokar. Sendikalara, talebe teşekküllerine, muhtelif kültür müesseselerine sızar. İşverenle işçiler arasında anlaşmazlıklar çıkarır. Grev, sabotaj ve kargaşalıklara zemin hazırlar. Bütün bunları yaparken, yalan ve iftira taktiğiyle hareket eder ve sık sık, sosyal adalet, iktisadî refah ve müsavat gibi yaldızlı sözleri tekrarlar.

Komünizma yalan üzerine kurulmuştur. Ağanın toprağını sana vereceğim diye köylüyü, çiftçiyi tahrik eder. Yalandır! Hangi memleket komünizmanın ağına düşmüştür de, orada topraksız köylüye toprak verilmiştir? Var mıdır bu suale müsbet bir cevap verebilecek olan? Elbette yok!.. Kızıl Çin de aynı yalana başvurdu. Evvelâ büyük arazi parçalarını parselleyerek küçük dilimler hâlinde topraksız köylüye dağıttı. Bir müddet sonra, bu küçük dilimleri kollektif çiftlikler hâline getirdi ve köylüyü buralara hissedar yaptı. Rejim oturduktan sonra ise komünleri teşkil ederek top-

rak mülkiyeti fikrini kökünden kazıdı ve bir hamlede binlerce köyü yerle yeksan ederek, kışla tipi büyük binalar inşa etti ve köylünün elinden malını, mülkünü (tenceresine ve yorganına varınca kadar) alarak bu müşterek barınaklara tıktı. Sonra da dün toprak vaad ettiklerinin karşısına geçip, şimdi sen de, senin emeğin de benimdir dedi.

Bugün 400 milyondan fazla Çin köylüsü bu müşterek barınaklarda yaşamaktadır. Bakınız bir komünist neşir organı (Şecaat arzederken merd-i kıpti sirkatin söyler) misâli, bu insanların hayatını nasıl anlatıyor: (Sabahları toplanma zilleri çalınıyor ve borular ötüyor. Çeyrek saat içinde bütün köylüler ayaktadır. Manga veya bölük kumandanlarının idaresinde, ekipler, ellerinde bayraklarla tarlalara doğru yürüyorlar. Burada aralık, 2'li 3'lü guruplar hâlinde sigara içerek, yavaş yavaş tarlaya giden tembel köylülere rastlamazsınız. Bunrada işiteceğiniz şey, ölçülü adımların ve yürüyüş marşlarının sesidir.)

İşte (topraksız köylüye toprak) sözülle aldatılan ve bir dilim toprak sahibi olamadığı gibi, yatağına, yorganına kadar herşeyi elinden alınıp köleleştirilen köylünün hayatı budur!

İşçiyi de aynı şekilde tahrik ederler. Şu çağıştığın fabrikaya sen de hissedar olacaksın der-

ler. Yalandır. Şahsî mülkiyeti reddeden bir rejim nasıl olur da işçiyi şu veya bu müesseseye ortak yapar? Olacak iş midir bu? Bir anti-komünist muharrir bu kollektif mülkiyet mevzuunda diyor ki: (Kollektif mülkiyet fikri bazı adamlara çok cazip görünür. Fakat bu sistemin seraptan farkı yoktur... Bir Rus fabrikasına uğrayan bir ziyaretçi işçilere şöyle bir soruş: (Bu fabrika kimin malı?) İşçiler (Bizim) diye cevap vermişler. (Bu fabrikanın bulunduğu arazi kimin?) İşçiler yine (Bizim) demişler. (Fabrikanın imal ettiği mamuller kimin?) İşçiler (Onlar da bizim) cevabını vermişler. Dışarıda 3 tane külüstür otomobil duruyormuş. Ziyaretçi (Şu dışarıdaki arabalar kimin) demiş. İşçiler (Bizim amma.. Birini fabrika müdürü, ötekini siyasî komiser, üçüncüsünü de gizli polis kullanıyor) demişler.

Aynı ziyaretçi, Amerikada bir fabrikaya gitmiş, Amerikan işçilerine aynı sualleri sormuş. (Bu fabrika kimin malı?) İşçiler (Hanri Fordun) diye cevap vermişler. (Bu fabrikanın bulunduğu arazi kimin?) (Hanri Fordun) (Fabrikanın imal ettiği mamuller?) (Onlar da Hanri Fordun). Fabrikanın dışında her çeşit ve modelde modern Amerikan arabaları ile dolu bir otomobil parkı varmış. Ziyaretçi (Şu dışarıdaki otomobiller kimin?)

diye sormuş. İşçiler (Ha.. Onlar mı? Bizim) diye cevap vermişler.

Şimdi naklettığımız şu misali duyan bizdeki komünistler bizi hemen Amerikan uşaklığıyla itham edebilirler. Peşinen söyleyelim ki: Biz ne Amerika'ya talibiz, ne de Rusya'ya. Biz kaybettiğimiz şahsiyetimizi arıyoruz. Hani, dünya tarihine geçen (Türk gibi) sözü var ya.. İşte ona talibiz. Biz, Amerikan kapitalizmasını da, Moskof komünizmasını da çok iyi tanıyan ve bu iki cereyanın da kime ve hangi ideolojyaya hizmet ettiğini bilenlerdeniz. Bunun için diyoruz ki, Türkte Türkten gayri dost olmaz. Ne Amerika, ne Rusya! İslâm ahlâkiyle ahlâklanmış şahsiyet sahibi insanlardan kurulu büyük Türkiye!

Evet, komünizma yalan üzerine kurulmuştur. demıştik. Devam edelim : Ruslar 1920 yılı Mayıs ayında bir beyanname neşretmişlerdi. Bu beyanname aynen şöyle diyorlardı : (Rusyanın ve Şarkın İslâmları! Camileri, ibâdethâneleri, mektepleri tahrip ve hakları gasbedilen kimseler! Sizin dininiz ve âdetleriniz, millî ve medenî hürriyetiniz serbest ve el sürülmez bir hâlde kalacaktır. Serbestçe ve engelsiz olarak millî hayatınızı düzenleyiniz. Buna hakkınız vardır. Bilmelisiniz ki, Rus İnkılâb-i kebirinin Sovyetleri, sizin hukukunuzu bütün kuvvetiyle himaye edecektir.) Bir büyük

yalan daha. Hukukunuzu müdafaa edeceğiz diye-
rek dünya müslümanlarına beyanname neşreden-
ler, dinin kökünü kazımak için giriştikleri büyük
zulüm, ve geniş imha hareketinde onbinlerce cam-
mi, mescit, medrese yıkmışlar, 35 bin camii ka-
patmışlar, müslümanlara ait evkaf müesseselerini
müsadere etmişler, binlerce din adamını tehcir ve
idam yoluyla imha etmişler, (serbestçe millî ha-
yatınızı düzenleyiniz) dedikleri kimseleri tehcir
ve Rus ahaliyle karıştırmak suretiyle zorla Rus-
laştırma yoluna gitmişler ve onların folklor kitap-
larının neşrine dahi müsaade etmemişlerdir.

Bir yalan daha.. Arkadaşlar dikkat ederseniz
Ruslar daima Amerikanın ve Avrupa devletlerinin
emperyalist siyasetlerinden şikâyet ederler ve hat-
tâ bizdeki aldatılmış gafiller bazan caddelere ve
duvarlara Kahrolsun Emperyalistler şeklinde ya-
zılar yazarlar. Halbuki elimizde bir rapor var. Bu
Birleşmiş Milletler Genel Kurulunca teşkil olunan
(17 ler Komitesi) nin raporudur. Bu rapora göre,
1939 yılından bu yana sömürgeci Batılı devlet-
lerden Büyük Britanya, Fransa, Belçika ve Hol-
lânda, nüfus sayıları toplamı 840 milyonu aşan
44 memleketin bağımsızlık haklarını tanımışlar-
dır. Aynı müddet içinde Rusya ise, 263.640 mil²
toprağı işgal ederek 220 milyon 750 bin kişiyi De-
mirperdeye dahil etmiştir. Şu rakamlar kimin em-

peryalist olduğunu izaha ve Moskofun yalanını teşhire kâfi değil midir?

Arkadaşlar, burada komünistlerin malûm yalan ve taktiklerini birer birer sayarak kıymetli vakitlerinizi işgal etmek istemiyorum. Meselenin esasını izah için kısaca diyeceğim ki, komünizmanın temeli materyalist felsefedir. Bu felsefî görüşe sahip olanlar, maddecidirler. Elle tutulup, gözle görülmeyen hiçbir varlığa inanmazlar. Allahı inkâr ederler. Ruhun mevcudiyetini, bâsülbadelmevti, hesap gününü, cennet ve cehennemî kabûl etmezler. Ebedî hayat yoktur. Bütün bu âlemin, kâinatın yaradılışı tesadüftür. İnsanın menşei maymundur ve insan eşref-i mahlûkat değil, sadece düşünen bir makinadır. Doğan yeni ilim çağında Allaha lüzum kalmamıştır.

İşte arkadaşlar, komünistler bu fikirlerle yetişmişler ve bu fikirlerle yetişen dinsizler, başta İslâmiyet olmak üzere bütün dinlere düşman kelimişlerdir. Malûm, bugün Rusya'da din eğitimi ve propagandası yasaktır. Rus anayasasının 124 üncü maddesi aynen şöyle der : (Bütün vatandaşlar, din aleyhtarı propaganda hürriyetini halzdir.) ve komüniste göre, din, afyondur.

Böylece dine cephe alan komünistler kesif bir propaganda faaliyetine girişmişler ve devlet bütçesinden bol tahsisatlarla beslenen çeşitli teşek-

küller meydana getirmişlerdir. Hâlen Rusya'da din aleyhtarlığı için kurulmuş teşkilâtlar şunlardır :

1 — Sovyetler Birliği İlimler Akademisi Tarih Enstitüsünün Allahsızlık ve dinsizlik şubesi.

2 — Sovyetler Birliği Moskova Felsefe Enstitüsünün Allahsızlık şubesi.

3 — Moskova Devlet Üniversitesinin Felsefe Fakültesinin millî dinsizlik dairesi.

4 — Marksizm - Leninizm Moskova Üniversitesinin din aleyhtarlığı fakültesi.

5 — Millî Dinsizlik Sovyet Teşkilâtı (Bu teşkilât bilhassa 1963 yılından sonra faaliyetini arttırmıştır.)

6 — Sovyet Rusya Devlet Yayınevinin ilmi dinsizlik yayınları kurulu.

7 — Bütün Rusya'da teşkilâtı bulunan ilmi Ateizm (dinsizlik) ocağı.

8 — Taşkent'teki Orta Asya Üniversitesinde kurulan (Dinsizler Kulübü).

9 — Allahsızlar Derneği ve Çarpışan Allahsızlar Cemiyeti.

Bu teşkilâtları, çeşitli neşir vasıtaları, zulüm, işkence ve imha hareketleriyle dini, dinî ahkâmı ve bütün din teşkilâtını ortadan kaldırmak için çalışan komünistler, gayelerine vasıl olmak için her şikle girmekte ve birtakım tahribat yapmak-

ta iseler de, İslâmiyet ve gerçek Müslüman karşısında şaşırıp kalmaktadırlar. Neden? Çünkü İslâmiyet her sahada ve her meselede komünizmanın karşısına çıkmış ve komünistin bütün meselelerini çürütmüştür. Birkaç misal verelim :

Komünizma, şahsî mülkiyeti reddeder ve mal, mülk, servet cemiyetin müşterek malıdır ve devletindir diyerek şahısların ellerindeki herşeyi zorla alır. İslâmda mülkiyet hakkı teminat altındadır. İnsanların gerek kendi alınteriyle kazandıkları, gerek veraset yoluyla elde ettikleri mal, mülk ve servetin cebren ellerinden alınmasına kat'iyen müsaade etmez.

Komünizmaya göre, miras hırsızlıktır. İslâmda, miras, meşru bir haktır.

Komünizma gayesine vasıl olmak için, zulmü, işkenceyi, yalanı, iftirayı, adam öldürmeyi vasıta edinmiştir.

İslâmda ise, şefkat, merhamet ve insan haklarına hürmet emrolunmuş, adam öldürmek, yalan, iftira ve zulüm şiddetle menedilmiştir.

Komünizma, (böl, parçala ve yut) esasına göre, devamlı anarşi çıkarır. Kardeşi kardeşe düşman eder. Fakiri zengine karşı kullanarak servet düşmanlığı yapar. Fesat çıkarır. İhtilâle zemin hazırlar.

İslâmiyette ise, servet düşmanlığı yoktur.

(Zekât) müessesesiyle fakirin zengine düşmanlığı önlenmiş ve halkı birbirine düşman etmek, fesat çıkarmak değil; insanları hayra çağırarak, iyiliği emir ile kötülükten menetmek ve insanların aralarını bulmak emrolunmuştur.

Komünizma kadını cemiyetin müşterek malı kabul eder ve âileyi, burjuvanın uydurduğu bir müessesese olarak red ile, fuhşu teşvik eder.

İslâmda ise, kadın, bir hadîs-i şerîf hükmünce, **(Dünya bir metadır. Onun en hayırlı metası da salihane kadındır)** ve İslâmda kadın, kendisine hiçbir rejimin temin edemediği sağlam haklara ve ulvî bir mevkie sahiptir. İslâmda, fuhuş, ırz düşmanlığı ve kürtaç kat'iyen yasaktır ve âile müessesesi sağlam temeller üzerindedir.

Komünizmde çocuk cemiyetin malıdır. Ana-baba çocuğuna sahip değildir. Doğan çocuğa rejim hemen sahip çıkar ve çocuk hususî müesseselerde komünizma esaslarına göre yetiştirilir.

İslâmiyette ana-baba evlâdının tahsil ve terbiyesinden, gıdasından, sıhhatinden ve cemiyet için iyi ve faydalı bir unsur olarak yetiştirilmesinden mes'uldür. Kat'î emirlerle bu vazifelere mecbur tutulmuştur. Evlâd ise, ana-babasına, itaat, hürmet, hoş muamele, iyilik ve yardım ile mükelleftir.

Bu mukayese ilâhî bu şekilde gider ve neti-

cede görülür ki, insan hak ve hürriyetleriyle, hay-
siyet ve ahlâkını ve bütün mukaddesatı imha için
çalışan Moskof emperyalizması komünizmaya kar-
şı en tesirli silâh, İslâmiyettir ve İslâm dini. bu
âlemdeki görünen ve görünmeyen bütün mahlû-
katı yaradan, şu akıllara durgunluk veren değiş-
mez nizamı kuran ve bu nizamı hudutsuz kudre-
tiyle devam ettiren, eşi, benzeri, ortağı olmayan;
cinsiyetle ilgisi bulunmayan, herşeyi bilen, hesap
sorulma gününün maliki olan, bütün varlığı ve
hâdiseleri irade ve tasarrufunda bulunduran,
Rahman, Rahîm ve Kaadir-i Mutlak olan, evveli
ve sonu bulunmayan, bizatihi var olan Allahın
dinidir. (İnne dine indallah'il - İslâm) Allah in-
dinde din, ancak İslâm dinidir.

Allahı inkâr eden bu münkiirlere Tevhid sa-
hibi bizler bu vesile ile hatırlatalım ki, yalnız
Allah var! Var olan yalnız Allah! Herşey o kadar
yok ki, yalnız Allah var! Allah öyle var ki, ken-
disinden başka hiç bir şey yok!.. Ve İhlâs sûresi...
Meâl : De ki : O, Allah birdir. Allah her yönden
eksiksizdir ve her dileğin merciidir, her şey ken-
disine muhtaç olan Şanlı Uludur. O, doğurmadı
ve doğurulmadı. O'na hiç bir şey denk de olmadı.

Efendim, Allahı, Peygamberi, âhîret gününü
inkâr eden, ahlâk kaidelerini ve bütün millî de-
ğerleri çığneyen komünizma ile mücadeleyle me-

buruz. Gerçek milliyetçiler bu vazifeyi idrak etmiş ve komünistlerin memleketimizdeki yarım asırlık faaliyet devrelerinde, imân ve ahlâk cephesi bu mevzuda o derece büyük ve o derece şerefli bir mücadeleye girişmiştir ki, toprak altında yatan binlerce Moskof harbi şehidinin kemikten elleri, şayet alkış tutmayı bilseydi, bu memleketin öz evlâdlarının bu şerefli mücadeleleri dolayısıyla şühedanın tutacağı alkışın gürültüsünden değil yalnız bizdeki kızıl uşaklar, bütün dünya komünistleri korkularından küçük dillerini yutarlardı.

İman ve ahlâk cephesinin bu büyük ve şerefli mücadelesinin kahraman mücahidi, (her devrin mazlumu, makhuru, mahkûmu ve mahpusu) muhterem Necip Fazıl Kısakürek Beyefendinin İslâmiyet ve komünizma mevzuundaki fevkalâde mühim fikirlerini konuşmamın burasında sizlere zevkle nakledeceğim. Diyor ki, üstad Necip Fazıl Bey: «Komünizmanın karşısına gerçek din, yâni İslâmiyetten başka hiçbir şeyle çıkılamaz! Ne felsefeyle, ne posa milliyetçiliğiyle, ne de ona zıt iktisadî mezheplerle... Zira bütün bunlar, ya (dinamik) hayatta rolü olmayan kof nazariyeler, yahut da birer sistem ve ideolojya belirtmeyen (psikolojik) mekteplerdir. Komünizma ise, karanlığın, yokluğun, intiharın sistemi olsa da, doğrudan doğ-

ruya (dinamik) hayat içinde, bir sistemdir. Onun karşısına, aynı dinamik hayat içinde, ancak sistemlerin sistemi olan İslâmiyetle çıkılabilir; ve kendisini din dışı tutan hiçbir görüş, komünizmanın karşısına dikilmek hakkına malik olamaz.

İşte dâvanın bam teli! Evet, tekrarlıyoruz ve bin kere tekrarlasak da az buluyoruz ki, komünizma bâtilin ve dalâletin sistemi olsa da, mutlaka etkisiz ve tezadsız bir sistemdir ve ona karşı koyma hakkı, ancak hakkın ve hidayetin sistemi İslâmiyettedir. Yoksa komünizma, (dinamik) hayat içinde bir çok zaaf ve tezadlarını yakalamış bulunduğu (liberal) ve (kapitalist) nizamı, karşısına dinden başka birşey çıkarıldığı takdirde mutlaka içinden vuracaktır.

İslâmiyet, komünizmanın, tahtakuruları D. D.T. den nasıl korkarsa öyle ürktüğü tek panzehirdir. Devlet eczahanelerinde aramaya muhtaç olmaksızın her Türkün sandığında ve tükenmez çapta mevcut bulunan bu panzehir olmasaydı, şimdi biz, Avrupa seddine taş taşımaya memur bir Kızıl Çin örneği idik.»

Arkadaşlar, bu Allahsızların rejimi, hangi renge girerse girsin, adı; komünizm, Marksizm, bolşevik, Moskof, Mao ne isim alırsa alsın ve yüzüne ne çeşit maske geçirirse geçirsin, belki 3 - 5 gafil ve cahili avlayacak ve belki bazı rejimlerin

açık yönlerinden istifade edecektir amma, karşısında daima İslâmiyeti ve gerçek müslümanı bulacaktır. Ve İslâmiyet ebediyyen payidâr olacağına göre, şayet yaşarsa kıyamete kadar komünizma gerçek Müslümana hulûl edemeyecektir.

Bu mevzuu rahmetli Süleyman Nazif Beyin şu sözleriyle kapatalım : (Ey Türk oğlu, sana damarlarındaki kani ihda edenler, kanlarının son katrelerini Moskof muharebelerinde döktüler. Sen bugün, yarın, ne olursan ol, fakat unutma ki, o şehidlerin ebedî bir yetimisin. Bu din, bu devlet, bu vatan gibi; bu gayz, bu kin, bu intikam da onların sana mübarek bir mirasıdır. Dünyada bir Rusya ve bir Rus kaldıkça bu hakkına, bu vazifene hürmetkâr ol. Hakkın öldürmek, vazifen, iktiza ederse hemen ölmektir, Türk oğlu.)

VI

Efendim, bugünkü konuşmamızda ele aldığımız (Milliyetçiliğimizin Meseleleri)ni böylece bitirmiş bulunuyoruz. Daha bazı meselelerimiz var: Garplılaşmak, batılılaşmak veya en isabetli bir ifade ile ve maruf bir fikir adamının tâbiriyle: Batıcılık cereyanı. Hıristiyan misyoner faaliyetleri. Toprak reformu, köy ve köylü dâvası. Sionizma ve Masonluk. Gençlik ve Maarif dâvası v.s. gibi.

Bunları da ilerde inşaallah başka bir konuşma mevzuu olarak ele alacağımızı şimdiden bildirir ve son söz olarak şunları söylemek isterim : Gönüldaşlarım, genç kardeşlerim! Her türlü şahsi hislerle, ihtirasları bir tarafa fırlatıp atalım ve bu millete hizmet zeyk ve anlayışının etrafında saf saf toplanalım. Böyle bir vahdete muhtacız. Gelin, aramızdaki ufak - tefek fikir ihtilâflariyle beyhude zaman ve kuvvet kaybetmeyelim. Milli enerjimizin en küçük zerresini dahi bu millet ve bu vatan için harcayalım! Her taraftan çeşid çeşid rüzgârların estiği ve bu memleketi batırmak için karmakarışık cereyanların âdeta birbiriyle yarış ettikleri şu nazik devrede, milliyetçiliğimizi kuru bir heyecan mevzuu olmaktan kurtaralım ve millî varlığımızı ilmî bir anlayışla kavramağa çalışalım. İmânımızla, ahlâkımızla, bilgimizle, şanlı mazimizin bize kazandırdığı hayatiyet ve kudretle çalışalım.

Unutmayalım ki, türlü namüsait şartlara rağmen yapılan büyük mücadele neticesi bu dâva bugünlere erişmiştir. Daha 25 sene evvel hasretini duyduğumuz nesil yetişmiş ve yetişen bu nesil bugün bu vatana ve bu dâvaya sahip olmuştur. Bu büyük mücadele kolay geçmemiş, pek çok hanüman sönmüş, pek çok gönüldaşımız hapisshane köşelerinde inlemiş ve yine pek çok genç adam

hapishane odalarında can vermiştir. Sönen hanümanlara, çekilen maddî ve mânevî türlü ıstıraba rağmen mücadele hızı kaybolmamış ve yetişen yeni nesil memleketi bir papatya tarlası gibi baştan başa kaplamıştır. Bugünkü mücadele de elbette kolay olmayacak, türlü ıstıraplar ve çileler çekelecektir. Fakat her şeye, bütün çile ve ıstıraba rağmen büyük dâvamız er - geç zafere ulaşacak ve millî şuur hâkim olacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; dini, mukaddesatı, maziye, ahlâkı, fazileti ve âileyi açıktan açığa veya sinsi bir şekilde baltalamaya çalışan bütün gazete, kitap ve mecmualara, filimlere, piyeslere, konferanslara, açık oturumlara ve meydan mitinglerine paydos denecek ve müsaade olunmayacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; din düşmanlarının, kozmopolitlerin, masonların, züppelerin ve sahte inkılâpçıların elinde yalan söyleyen tarih susacak ve yazılacak olan gerçek tarihte, gelenin keyfi için geçmişe söğülmeyecek, hizmeti olanların hizmeti inkâr edilmeyecek, ne ufacak kusurları yüzünden dev gibi adamlar küçültülecek, ne de aslı olmayan büyüklükleri dolayısıyla cüceler, devleştirecektir.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; köy ve köylü bütün dert ve meseleleriyle tekrar ele alınacak, zeyk-i selim ve temizlik ölçüleriyle kurulmuş şehir caddelerinde maddeleri ve ruhları nur gibi insanlar sel sel akacaklardır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; Üniversite-deki profesör talebesini meşrû hükûmet ve mevcut nizam aleyhinde kıyama teşvik edemeyecek, Üniversite kürsüsü çilesiz ve esersiz sözde ilim adamından kurtarılacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; genç, annesine (kocakarı), babasına (moruk) demeyecek; ahlâk, edep, hâyâ, ölçülü heyecan ve gerçek vecd sahibi olacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; tüccar, milletin ahiyle değil, alınteri ve vicdan akiyle para kazanacak, avukatlar, mukaddesata ve millî бүтүнлүгүмүze kasteden alçakların müdafaasını üzerine almayacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; kadın, evvelâ analık vazifesini bilecek ve kendi cinsi üzerinde yetiştiricilik vazifesiyle muallim olacak, doktor olacak, hastabakıcı olacak, muharrir olacak, san'atkar olacak, âlim olacak fakat fahişe olmayacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; «ecdat yadi-

gâri sebillerde rakı satılmayacak, milli ahlâkın mezbahası olan, meyhana, kumarhane.. şu hane, bu hane.. ne kadar rezalet hane varsa hepsi kapatılacak, bunların yerine ders, zevk ve ahlâk haneleri kurulacaktır.»

Millî şuurun hâkim olduğu gün; alını secde görmeyen küfür yobazları, dinin esaslarına müdahale edemeyecek; soysuzlaşmış tipler ve yarı çılgınlar mukaddesata küfür edemeyeceklerdir.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; vatan hainine (millî şair) denmeyecek; vicdan hürriyeti, demokrasi ve hürriyet maskesi altında yabancı emellerine hizmet eden hainlere hakk-ı hayat tanınmayacaktır.

Millî şuurun hâkim olduğu gün; «sancak saygı görecek, bayrak katlanmak için dahi yere konmayacak ve ecdat mezarlarında hayvanlar otlamayacaktır.»

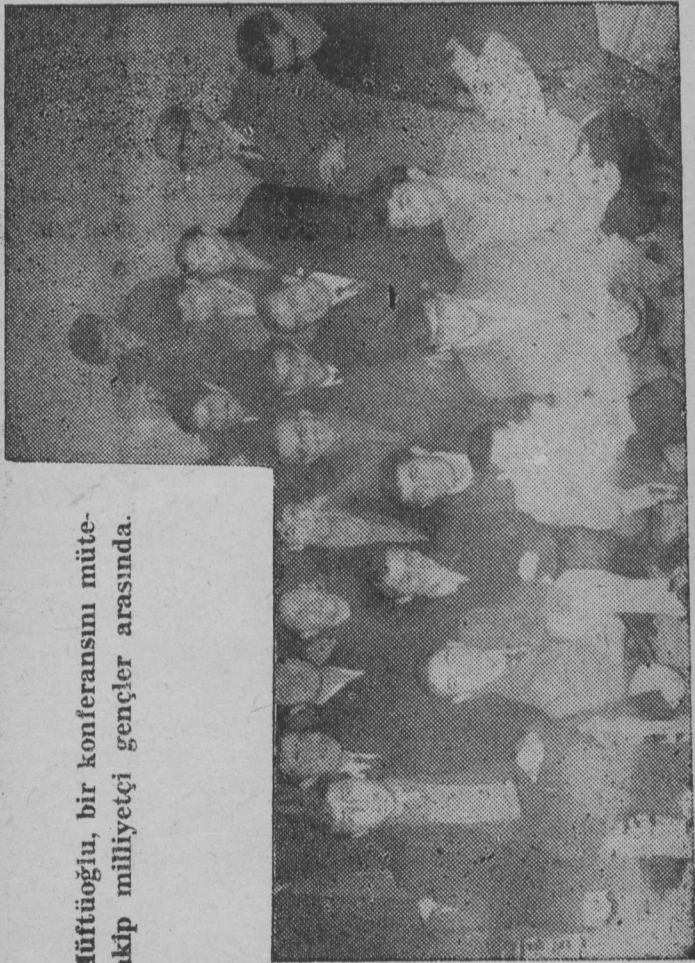
Millî şuur hâkimiyetinden korkanlar ve buna mâni olmak isteyenler elbette bulunacak, «elbette köpekler havlayacak, çakallar uluyacak, yılanlar ışık çalacak, akrepler deprenecek, baykuşlar inleyecek, yarasalar başlarını taştan taşta vuracaklar» ama, millî şuur hâkimiyeti bir gün mutlaka, ama mutlaka tahakkuk edecektir. Çünkü biz Necip Fazıl Beyin dediği gibi :

Surda bir gedik açtık, mukaddes mi mukaddes
Ey kahpe rüzgâr gayri ne yandan esersen, es!

Hepinizi hürmet ve muhabbetle tekrar se-
lâmlar ve cümlemiz hakkında dünya ve âhiret se-
lâmetliği niyaz ederim arkadaşlar.

«Konuşma tarzı aynen muhafaza edile-
rek banitan kaleme alınan bu küçük kitapta-
ki bazı önemli dip notlariyle istifade olunan
eserlere ait liste kitabın genişletilmiş ikinci
baskısına bırakılmıştır.»

**Müftüoğlu, bir konferansını müte-
akip milliyetçi gençler arasında.**

03 SA 7076

ULB Halle

3/1

000 280 704

Müftüoğlu Mustafa Tatlısu

1341 yılında Eskişehir'de doğmuştur. Fatih Dersiâmlarından Beyoğlu Müftüsü ve «Esmâ - ül - Hüsna» müellifi merhum Ali Osman Tatlısu'nun oğludur.

Henüz lise tahsili sıralarında iken, milliyetçilik hareketlerine katılmış ve 1944 yılı başlarında, milliyetçi neşriyatı basmak ve yaymak üzere «Müftüoğlu Yayınevi» ni tesis etmiş, o yıl ortaya atılan Irkçılık - Turancılık dâvası dolayısıyla lise tahsili yarıda kalmıştır. 1947 yılında haftalık «Kızılçılma» dergisini yayınlamış, bilâhare «Büyük Doğu» mecmuasına intisap etmiştir. «Volkan» mecmuası mes'ullerinin tevkifi dolayısıyla bir müddet bu mecmuanın Yazı İşleri Müdürlüğünü yapmış ve basındaki bu mücadelesi sırasında bir yıl hapse mahkûm olmuştur. Muhtelif milliyetçi teşekküllerde de faaliyet gösteren Müftüoğlu, hâ'en neşriyat işleriyle meşguldür.

Evli ve dört çocuk babasıdır.

İsteme adresi : P.K. 72 - İstanbul

Fiati : 3,— Lira

